

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 348 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η “επιμήκυνση” του χρέους φέρνει...

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Η ευφορία που προκάλεσε στην κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ η είδηση της επιμήκυνσης του χρέους του «μηχανισμού στήριξης» γρήγορα αποδείχτηκε κάλπικη και στημένη. Η συμφωνία υπαγωγής της Ελλάδας στον «μηχανισμό» προβλέπει στη διετία 2014-2015 αποπληρωμή συνολικού ποσού 71,7 δισ. ευρώ (28,6 δισ. το 2014, 43,1 δισ. το 2015). Καθώς όμως κάθε χρόνο «τρέχουν» επίσης δανειακές ανάγκες και χρεολύσια εκτός του «μηχανισμού», οι συνολικές πληρωμές που πρέπει να εξυπηρετηθούν σ' αυτή τη διετία κορυφώνονται σε 117,9 δισ. ευρώ.

Αν τελικά η επιμήκυνση ισχύσει στο σύνολο του δανείου του «μηχανισμού» (110 δισ.), τότε τη διετία 2014-2015 θα αποπληρωθούν γι' αυτό «μόνο» 10 δισ. Αυτή είναι η λεγόμενη «βαθιά ανάσα» που πήραμε - αλλά και το τέλος των καλών νέων. Και όχι μόνο επειδή η επιμήκυνση θα συνοδευτεί από αύξηση του επιτοκίου αποπληρωμής. Αν οι τελικές αποφάσεις παρθούν μετά το Μάρτιο του 2011, με βάση τις δόσεις του δανείου που θα έχουν ήδη εισπραχθεί, η επιμήκυνση θα αφορά τελικά μόνο 57 από τα 110 δισ., οπότε και οι «ελαφρύνσεις» θα περιοριστούν σημαντικά.

Γερμανία και Γαλλία τηρούν διφορούμενη στάση για το αν τελικά θα δοθεί επιμήκυνση, δείχνοντας ότι η Τρόικα θα χρησιμοποιήσει το «καρότο» της επιμήκυνσης με το «μαστίγιο» του εκβιασμού για τη χορήγηση των επόμενων δόσεων του δανείου. Αυτό σημαίνει διαρκή «Μνημόνια» και υποθήκευση της χώρας, των εργαζομένων και του λαού χωρίς ημερομηνία λήξης. Όπως κάθε καλός τοκογλύφος, οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές δεν θα δώσουν καμία «περίοδο χάριτος», παρά μόνο θα επιβάλλουν όρους για να ξεζουμίσουν ό,τι περισσότερο μπορούν.

Η πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας δεν έχει φυσικά να ωφεληθεί σε τίποτα απ' αυτό το παρατεταμένο ξεζούμισμα του παραγόμενου πλούτου. Έτσι η «ελεγχόμενη» χρεοκοπία όχι μόνο δεν απομακρύνεται, αλλά φαίνεται ακόμα πιο βέβαιη - και η επιμήκυνση ως ένα βήμα πιο κοντά σ' αυτή, όπως και σε σειρά καινούριων και οδυνηρών Μνημονίων, στην επιβολή κυρώσεων (στέρξη ψήφου στην ΕΕ, πρόστιμα, αποπομπή από το ευρώ). Αυτή είναι η φορά των πραγμάτων, ιδιαίτερα όσο η οικονομική κρίση στην Ευρώπη χειροτερεύει, οπότε η «διασωλήνωση» του ελληνικού καπιταλισμού αποδεικνύεται όλο και περισσότερο μια πολυτέλεια για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Που Βαδίζει η
Συνδικαλιστική
Γραφειοκρατία;

σελ. 5

Φοιτητές

Αντιμέτωποι με την
καταστροφή της
δημόσιας παιδείας

σελ. 10

Ιδεολογία

Για τις κοινωνικές
υπηρεσίες

σελ. 14

Δύο χρόνια από
την έκρηξη του
Δεκέμβρη 2008

σελ. 15

Μαζική Αντίσταση στο Νέο Κύμα Κρατικής Καταστολής

Δύο χρόνια μετά τη δολοφονία του 15χρονου Αλ. Γρηγορόπουλου, η κρατική βία και καταστολή εντείνονται σε πρωτοφανή επίπεδα. Οι λόγοι που όπλισαν το χέρι των δολοφόνων έχουν οξυνθεί και οι υποψήφιοι συνεχιστές τους πολλαπλασιάζονται. Όχι μόνο ποσοτικά (προσλήψεις πλέον γίνονται σχεδόν μόνο στα σώματα ασφαλείας) αλλά και ποιοτικά, αφού η στρατιωτικοποίηση, η αγριότητα, η αυτονομήσή τους από την κοινωνία έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο.

Η ένταση της κρατικής καταστολής είναι ανάλογη με την ένταση της επίθεσης στην ελληνική κοινωνία, του κύματος φτώχειας και εξαθλίωσης. Οι αγυράνθρωποι της μισητής χούντας ΠΑΣΟΚ και Τρόικας δεν έχουν άλλη εναλλακτική λύση πέρα από την ωμή τρομοκρατία των εργαζομένων και της νεολαίας, για να επιβληθούν τα βάρβαρα μέτρα που απαιτεί το κεφάλαιο για να σωθεί από την κρίση.

Μετά τις πρόσφατες εκλογές, χάνοντας και την τελευταία ελπίδα νομοποίησής της στην ελληνική κοινωνία,

σ' αυτή τη χούντα δεν απομένει παρά η ωμή καταστολή, η βία των μηχανισμών που δρουν αυτονομημένοι και με πλήρη κάλυψη και υποστήριξη της κυβέρνησης και των δικαστηρίων, η στυγνή συκοφάντηση των αγώνων, η υπονόμευση και το χτύπημα τους με κάθε μέσο. Έτσι καταφεύγει στη βίαιη διάλυση των κινητοποιήσεων, στο ξύλο και στα χημικά, ακόμα και στο φασιστικού τύπου μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης.

Παράλληλα, ολόκληρες γειτονιές της Αθήνας γκετοποιούνται, οι φασιστικές συμμορίες σε συνεργασία με την αστυνομία και τα ΜΑΤ αλωνίζουν χτυπώντας τα πιο αδύναμα κομμάτια της κοινωνίας. Μετανάστες βασανίζονται και δολοφονούνται στα αστυνομικά τμήματα, εργαζόμενοι και νεολαίοι αντιμετωπίζονται ως ο «εχθρός λαός». Μαθητές οδηγούνται στα αστυνομικά τμήματα γιατί αγωνίζονται και δικάζονται με βάση τον τρομονόμο, τα χτυπήματα σε στέκια και κοινωνικούς χώρους είναι καθημερινά - και ένα πραγματικό κινήρι μαγισσών στο όνομα της

πάταξης της «τρομοκρατίας» εξαπολύεται επιλεκτικά πριν από κάθε μεγάλη κινητοποίηση.

Όποιος όμως σπέρνει ανέμους, θερίζει θύελλες. Η φτώχεια και η οργή δεν σβήνουν με την καταστολή. Όποιος βασίζεται στην ωμή βία των μηχανισμών, έχει μετρημένες τις μέρες του - αυτή την αμείλικτη μοίρα επεφύλαξε η ιστορία και στα πιο σιδηρόφραχτα καθεστώτα, όταν πια η εργατική και λαϊκή οργή έγινε ποτάμι φουσκωμένο. Η χούντα κυβέρνησης και Τρόικας δεν είναι ανίκητη. Εργαζόμενοι και νεολαία μπορούμε και πρέπει να τους στείλουμε στον αγύριστο. Με την αυτοοργάνωσή μας, με μαχητικές μορφές πάλης, με την οργάνωση της αυτοάμυνας του κινήματος.

- **Λεφτά για τις ανάγκες μας, όχι για τον στρατό και την αστυνομία**
- **Να διαλυθούν οι σύγχρονες δυνάμεις κατοχής (ΜΑΤ, Δίας, Δέλτα κλπ.)**
- **Απαγόρευση των χημικών - Αφοπλισμός της Αστυνομίας**

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπίνες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

(Δεκέμβριος 2010 - Ιανουάριος 2011)

Για τους επόμενους δύο μήνες και μέχρι τα τέλη Γενάρη πραγματοποιείται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. με στόχο την ενίσχυση της οργάνωσής μας για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον ερχόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σε αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόπου που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

μενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των κοινωνικών και ελευθεριών, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού.

Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με **ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο ergatikipali@okde.gr ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.**

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος

Θεσσαλονίκη

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο δεύτερος γύρος των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών όχι μόνο επαναβεβαιώνει το μήνυμα του αποτελέσματος του πρώτου γύρου αλλά το ενισχύει ακόμη περισσότερο. Δηλαδή τη μαζική εργατική και λαϊκή δυσάρεσκεια, την αντίθεση απέναντι στις «μνημονιακές» πολιτικές, την απαξίωση και απονομιμοποίηση της κυβέρνησης και όλου του αστικού πολιτικού σκηνικού, που εκφράστηκαν με πρωτοφανή και τεράστια αποχή, η οποία έφτασε κατά μέσο όρο στο 60%. Στις εργατικές και λαϊκές περιοχές το ποσοστό αποχής ήταν μεγαλύτερο από το μέσο όρο και υπήρξαν περιοχές όπου έφτασε το 70-75%! Αν προστεθεί και ο πρωτοφανής αριθμός των λευκών και άκυρων ψηφοδελτίων -και τα δύο μαζί είναι ένα ποσοστό περίπου 10%- τότε η εκλογική καταδίκη της χούντας κυβέρνησης-Τρόικας και του πολιτικού σκηνικού είναι ακόμη πιο εκκωφαντική. Επιπλέον, δείχνει από τη μια μεριά ότι η απόσταση, το ρήγμα ανάμεσα στις αστικές πολιτικές δυνάμεις που κυβερνούν και τις εργατικές και λαϊκές μάζες διευρύνεται - και από την άλλη ότι μεγαλώνει η αναζήτηση των μαζών για κάτι το ριζικά διαφορετικό από την υπάρχουσα πολιτική και κοινωνική κατάσταση. Οι αριστερές δυνάμεις (αποκλειστικά της ρεφορμιστικής αριστεράς) που είχαν μια πολύ μικρή παρουσία στον β' γύρο -λόγω του εκλογικού συστήματος- ενισχύθηκαν και πάλι, όπως είχε συμβεί και στον πρώτο γύρο.

Μάταια οι αρχηγοί των δυο αστικών κομμάτων «εξουσίας», Παπανδρέου και Σαμαράς, προσπαθούν κάνοντας το άσπρο μαύρο να εμφανίσουν το συνολικό εκλογικό αποτέλεσμα σα νίκη για τον εαυτό τους, το κόμμα τους και την πολιτική τους. Ξεπερνώντας, σα να μη συνέβησαν, από τη μια μεριά τα τεράστια πο-

Β' γύρος Δημοτικών Ακόμη χειρότερα για τα κόμματα εξουσίας

σοστά αποχής, άκυρου, λευκού και από την άλλη το ισχνό ποσοστό του 25-30% του εκλογικού σώματος που μοιράζονται και οι δυο μαζί, μένουν στις εντυπώσεις πχ. του Καμίνη και του Μπουτάρη ή του υψηλού ποσοστού του Κικίλια ή αν υπήρξε ή δεν υπήρξε η «ολική επαναφορά».

Ειδικά ο Γ. Παπανδρέου και η παρέα του -μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ- έδωσε μια «ερμηνεία» των εκλογικών αποτελεσμάτων, που μόνο αν έχεις πτυχίο ψυχιατρικής μπορείς κάπως να την παρακολουθήσεις. Είναι περίπου στο επίπεδο της ίδιας ασύλληπτης ατάκας και σχέσης με την πραγματικότητα, μ' αυτό που είπε στην πρόσφατη συνάντηση της Σοσιαλιστικής Διεθνούς «πρέπει να δώσουμε σκληρή μάχη ενάντια στη λιτότητα της κεντροδεξιάς»!!! Λίγο ως πολύ, ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, η Τρόικα, ο πολυς Στρος Καν του ΔΝΤ και οι άθλιοι και αργυρώνητοι παπαγάλοι τους, που έχουν βυθίσει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία στην ανεργία, την εξαθλίωση και την πείνα, είδαν αν όχι έγκριση της πολιτικής τους τουλάχιστον όχι αποδοκιμασία! Τώρα, είτε ο κατοχικός πρωθυπουργός, αμέσως μετά τα αποτελέσματα του β' γύρου, έχω μπροστά μου «μια καθαρή τριετία» για να συνεχίσω την ίδια πολιτική

και να επιταχύνω της «διαθρωτικές» αλλαγές στην οικονομία, δηλαδή τα αντεργατικά και αντιλαϊκά μετρά, τις ιδιωτικοποιήσεις, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, της υγείας, της παιδείας, της κοινωνικής ασφάλισης κλπ. Ταυτόχρονα, έκανε κάλεσμα στους άλλους πολιτικούς αρχηγούς για «συναίνεση» για τη «σωτηρία της πατρίδας», δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο την αδύναμη θέση στην οποία έχει περιέλθει αυτός και η άθλια και προδοτική κυβέρνησή του.

Αστική τάξη και ιμπεριαλιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι η κατάσταση στην Ελλάδα -αλλά και σε πολλές άλλες χώρες της ΕΕ- είναι ένα καζάνι που βράζει και όλα δείχνουν ότι πηγαίνουμε προς το σημείο της έκρηξης. Γι' αυτό ψάχνουν εναγωνίως να βρουν «πρόθυμους», ώστε να διευρύνουν ή να φαίνεται διευρυνόμενη η πολιτική βάση που στηρίζει τις «μνημονιακές» πολιτικές. Παρά τις δυσκολίες που έχει μια «συμμαχία προθύμων», ωστόσο πρέπει να πούμε ότι στον προθάλαμο έχουν μαζευτεί αρκετοί υποψήφιοι απ' όλο το φάσμα των σημερινών πολιτικών δυνάμεων (από την άκρα δεξιά ως τη ρεφορμιστική αριστερά). Το αν θα πραγματοποιηθεί και κάτω από ποια μορφή, είναι μια άλλη ιστορία και θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, το ου-

σιαστικό μέρος της όποιας «συμμαχίας» δεν είναι το πολιτικό ή το εκλογικό επίπεδο (που και εδώ τα πράγματα δεν είναι τόσο καθαρά), αλλά το βάρος που θα έχει στο κοινωνικό επίπεδο. Είναι προφανές, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, ότι οι πολιτικές δυνάμεις οι οποίες εμφανίζονται «πρόθυμες» είναι στο σύνολό τους ή εν μέρει κομμάτια του παλιού πολιτικού σκηνικού, το οποίο αποσυντίθεται - και κυρίως το κοινωνικό τους βάρος είναι ασήμαντο ως μηδαμινό. Μ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις, όσο και αν είναι «πρόθυμες» να συμμετάσχουν σε εγκλήματα κατά του ελληνικού λαού, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ούτε η οικονομική κρίση, ούτε η πολιτική, ούτε πολύ περισσότερο η κρίση της αστικής εξουσίας.

Αυτά τα πρωτοφανή και τεράστια ποσοστά αποστροφής και αποδοκιμασίας των μαζών απέναντι σε μια καθαρά συστημική διαδικασία και στα κόμματα του συστήματος, εμπιερύχουν και ένα σαφές, εν δυνάμει οπωσδήποτε, πολιτικό μήνυμα που μπορεί να επιδράσει πολύ αποφασιστικά στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Δεν είναι μόνο η εναγώνια μαζική αναζήτηση για κάτι το ριζικά διαφορετικό και ριζοσπαστικό, αλλά και η μορφοποίηση ενός μέρους αυτής της αναζήτησης προς αριστερή κατεύθυνση και πιο συγκεκριμένα προς μια -έστω θολή- αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Αυτή η κατεύθυνση είναι οπωσδήποτε θετική, δεν είναι όμως αρκετή για την αντιμετώπιση της εξαιρετικά δύσκολης κατάστασης που έχει δημιουργήσει η θανάσιμη κρίση του παγκόσμιου και ελληνικού καπιταλισμού. Η οικοδόμηση μιας επαναστατικής πολιτικής και του επαναστατικού κόμματος είναι επιτακτικές ανάγκες, αν πραγματικά θέλουμε τη νίκη των εργαζομένων και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Εκτίναξη της ανεργίας στο 15% το 2011 και ακόμη υψηλότερα το 2012, προβλέπει η Κομισιόν για την Ελλάδα. Το δημόσιο έλλειμμα θα φτάσει στο 7,4% του ΑΕΠ το 2011 και στο 7,6% το 2012, και η ύφεση το 3% μέσα στο 2011, ενώ το δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ, θα εκτιναχτεί στο 156% του ΑΕΠ μέχρι το 2012.

Και να σκεφτεί κανείς ότι αυτές οι προβλέψεις αναθεωρούνται πια όλο και πιο συχνά, και διαρκώς προς το χειρότερο. Από τις δικές τους τις προβλέψεις επιβεβαιώνεται ότι οι συνταγές των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και του ΔΝΤ, όχι μόνο δεν θα μας σώσουν, αλλά αντίθετα θα μας βουλιάξουν πιο γρήγορα στον εργασιακό μεσαίωνα.

Τα 405 εκατομμύρια ενδέχεται να φτάσουν παγκοσμίως μέχρι το 2050 οι άνθρωποι που έχουν μεταναστεύσει σε αναζήτηση εργασίας ή μιας καλύτερης ζωής, αποκαλύπτει μελέτη της Διεθνούς Οργάνωσης για τη Μετανάστευση (ΙΟΜ). Αυτό σημαίνει ότι σχεδόν το 7% του σημερινού παγκόσμιου πληθυσμού θα είναι μετανάστες.

Ο αριθμός όσων έχουν ήδη εγκατασταθεί σε άλλη χώρα αυξήθηκε από 191 εκ. το 2005 σε 214 εκ. το 2009. Μεγάλη άνοδο σημειώνει επίσης ο αριθμός των εσωτερικών μεταναστών (μετακινούνται εντός των χωρών τους), ανεβάζοντας το συνολικό αριθμό των μεταναστών (εσωτερικών και διεθνών) το 2010 σε ένα δισεκατομμύριο.

Η φετινή χρονιά συγκαταλέγεται μεταξύ των τριών πιο θερμών χρόνων στη Γη, αφότου υπάρχουν σχετικά αρχεία, δηλαδή από το 1850 και η τελευταία δεκαετία είναι η πλέον θερμή όλων των χρόνων, ανακοινώθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Μετεωρολογίας, που ανήκει στον ΟΗΕ. «Η πρόσφατη υψηλή θερμοκρασία είναι εξαιρετικά έντονη κυρίως στην Αφρική, σε τμήματα της Ασίας και σε τμήματα της Αρκτικής», αναφέρεται στην έκθεση όπου επισημαίνεται ότι τα τελικά αποτελέσματα για το τρέχον έτος θα ανακοινωθούν στις αρχές του 2011. Από την πλευρά του και το Βρετανικό Γραφείο Μετεωρολογίας ένα από τα τρία εγκυρότερα στον κόσμο, αναφέρεται ότι κατά τα φαινόμενα η φετινή θα είναι η πλέον θερμή χρονιά από το 1998 έως σήμερα.

Προϋπολογισμός 2011: Προγραμματισμένη Χρεοκοπία των εργαζομένων

Ηχούντα της κυβέρνησης και της Τρόικας για το 2011 σχεδιάζει την καταβράθρωση των μισθών, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και τη μετατροπή των εργαζόμενων σε δουλοπάροικους

Τα μέτρα που αναφέρονται στο Μνημόνιο είναι για το 2010 5,8 δις, για το 2011 9,2 δις, για το 2012 5,6 δις, για το 2013 4,8 δις και για το 2014 4,7 δις. Όμως, το έλλειμμα του 2010 (λόγω υστέρησης εσόδων, υπέρβασης δαπανών και αναθεώρησης του ελλείμματος και του χρέους του 2009) αντί να πέσει στα 18 δις περίπου, όπως προβλεπόταν, ανήλθε στα 23 δις. Έτσι, για το 2011 πρέπει να μειωθεί κατά 6 δις, στα 17 δις που επιβάλλει το Μνημόνιο. Αυτά τα 6 δις θα προκύψουν από το συνολικό πακέτο μέτρων ύψους 14,3 που προβλέπει ο προϋπολογισμός για το 2011 (αύξηση εσόδων 7,8 δις, μείωση δαπανών 6,5 δις) - και πιο συγκεκριμένα:

Εισπράξεις:

- Από μέτρα αποφασισμένα το 2010: 1,5 δις, εκ των οποίων η αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης σε καύσιμα-τσιγάρα-ποτά 600 εκ. και η αύξηση του ΦΠΑ 750 εκ.

- Από τα προγραμματισμένα μέτρα του 2011: 4,05 δις

- Από επιπλέον μέτρα το 2011: 2,28 δις

Μείωση δαπανών:

- Από μέτρα αποφασισμένα το 2010: 1,15 δις (μείωση μισθών, αμοιβών, συντάξεων)

- Από προβλεπόμενες μειώσεις για το 2011: 1,5 δις

- Από επιπλέον μέτρα στο 2011: 3,85 δις

Επειδή βέβαια ούτε ο προϋπολογισμός του 2011 θα πραγματοποιηθεί, η Τρόικα επέβαλλε την ψήφιση νόμου όπου αναγράφονται επακριβώς τα μέτρα και το χρονοδιάγραμμα εφαρμογής τους. Αν εμφανιστεί η παραμικρή απόκλιση, νέα μέτρα θα παίρνονται χωρίς καθυστερήσεις.

Η επίθεση στο εισόδημα και τις εργασιακές σχέσεις

Το «ενιαίο μισθολόγιο» θα περικόψει δραστικά τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Ήδη ανακοινώνεται ότι τα επιδόματα δεν θα πρέπει να ξεπερνούν το 8% του βασικού μισθού τους! Η μεγάλη σφαγή θα γίνει στους μισθούς των εργαζόμενων στις ΔΕΚΟ, που στον προϋπολογισμό προβλέπονται μειωμένοι κατά 267 εκ. ή 24%.

Επίσης, το 2011 οι επικουρικές συντάξεις δεν θα πρέπει να ξεπερνούν το 20% της βασικής και θα δίνονται μόνο αν και όσο το επιτρέπει η αναλογιστική μελέτη του επικουρικού ταμείου.

«Αιφνίδιος θάνατος» υπηρεσιών, απολύσεις στο Δημόσιο

Η μείωση των δαπανών για παιδεία, υγεία, ασφάλιση, ΔΕΚΟ και ΟΤΑ σημαίνει μια μετακύλιση του κόστους στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, το μέγεθος της οποίας είναι αδύνατο να υπολογιστεί.

Στην πράξη θα έχουμε κλείσιμο οργανισμών και μαζικές απολύσεις, ενώ ραγδαία θα είναι η

πτώση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών και ο αποκλεισμός μεγάλου μέρους της κοινωνίας απ' αυτές.

Για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, μόνιμους, συμβασιούχους αορίστου ή ορισμένου χρόνου, στόχος είναι να απολυθούν τουλάχιστον 300.000.

Αύξηση φορολογίας

Τα έσοδα προβλέπονται αυξημένα:

- Από την άμεση φορολογία κατά 2,2% από πέρυσι.

- Από την έμμεση φορολογία κατά 3,7 δις ή 11,5% στη διετία 2009-2011. Ειδικότερα τα έσοδα του ΦΠΑ προβλέπονται αυξημένα κατά 1,4 δις ή 8,5% στο ίδιο διάστημα.

Ασφάλιση, Υγεία, Παιδεία

Με τις προβλέψεις του προϋπολογισμού (και συνυπολογίζοντας τον πληθωρισμό):

- Οι δαπάνες του υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης στη διετία 2009-2011 μειώνονται κατά 1,5 δις ή 14%.

- Οι επιχορηγήσεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης στη διετία 2009-2011 μειώνονται κατά 3,2 δις ή 31%. Οι δαπάνες τους μειώνονται στο ίδιο διάστημα κατά 2,1 δις ή 23,5%.

- Η συνολική φαρμακευτική δαπάνη των ασφαλιστικών ταμείων μειώθηκε φέτος μόνο περίπου κατά 700 εκ. Το 2011 προβλέπεται επιπλέον μείωση 1,4 δις. Η συνολική μείωση στη διετία 2009-2011 ξεπερνά το 42%. Με άλλα λόγια, κόβεται περίπου η μισή φαρμακευτική δαπάνη - κι αυτό σημαίνει κατακόρυφη αύξηση της λίστας των φαρμάκων (που απαγορεύεται να συνταγογραφούνται), αντικατάσταση των προτύπων από γενόσημα, αποκλεισμός ολόκληρου τμήματος της κοινωνίας από τα φάρμακα.

- Οι δαπάνες του υπουργείου Υγείας στη διετία 2009-2011 μειώνονται κατά 5 δις ή 14%.

- Οι δαπάνες του υπουργείου Παιδείας

μειώθηκαν κατά 660 εκ. φέτος (από αύξηση 370 εκ. που προέβλεπε ο προϋπολογισμός του 2010). Νέα μείωση 170 εκ. προβλέπεται το 2011. Η συνολική μείωση στη διετία 2009-2011 φτάνει το 16,6%. Οι δαπάνες για την Παιδεία θα είναι φέτος στο 2,96% του ΑΕΠ (αν εξαιρέσουμε τις γραμματείες θρησκευμάτων, δια βίου μάθησης και έρευνας-τεχνολογίας, πέφτει στο 2,75%) - το μικρότερο ποσοστό σε όλη τη μεταπολίτευση!

Δημόσιο Χρέος

Το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης το 2009 ήταν (μετά την αναθεώρηση) 298,5 δις ευρώ (127% του ΑΕΠ), στο τέλος του 2010 εκτιμάται ότι θα ανέλθει στα 343,2 δις (148% του ΑΕΠ) και το 2011 στα 362,2 δις (158,6% του ΑΕΠ).

Την πενταετία 2011-15 πρέπει να αποπληρωθούν [Σημ.: τα στοιχεία αφορούν πριν την «επιμήκυνση» του χρέους, βλ. σχετικό άρθρο] περίπου 159 δις. Κάθε χρόνο πρέπει να αντλούνται επιπλέον 36 δις, που είναι το βραχυπρόθεσμο χρέος (έντοκα γραμμάτια ελληνικού δημοσίου 3μηνης, 6μηνης κλπ. διάρκειας). Με άλλα λόγια, η αποπληρωμή του χρέους θα απαιτεί κάθε χρόνο κατά μέσο όρο 68 δις.

Επιπλέον, ακόμη κι αν το έλλειμμα μειωθεί, όπως υπολογίζουν κυβέρνηση και Τρόικα, η κάλυψη όλων των ελλειμμάτων την πενταετία 2011-15 θα χρειαστεί άλλα 56 δις, κατά μέσο όρο 11 δις τον χρόνο.

Επίσης, το 2011 οι τόκοι θα ανέλθουν στα 15,9 δις (7% του ΑΕΠ), όταν το 2010 ήταν 13,26 δις (5,7% του ΑΕΠ). Για το 2012 προβλέπεται να φτάσουν τα 17 δις (7,4% του ΑΕΠ), το 2013 τα 18,9 δις (8% του ΑΕΠ) και το 2014 τα 19,9 δις (8,2% του ΑΕΠ). Δηλαδή την πενταετία η αύξηση των τόκων θα απορροφήσει επιπλέον 21 δις, κατά μέσο όρο 4 δις τον χρόνο.

Συνολικά, θα πρέπει να δανειζόμαστε σαν χώρα 83 δις (68+11+4) κάθε χρόνο, χωρίς να υπολογίζουμε τα κρυφά χρέη, τις καταπτώσεις εγγυήσεων που έχει προσφέρει το δημόσιο, τη μείωση του ΑΕΠ και την ευρωπαϊκή ή παγκόσμια επιδείνωση της κρίσης (του χρέους ή συνολικά της οικονομίας). Αυτό πρακτικά σημαίνει «ελεγχόμενη πτώχευση», όπως πλέον αρχίζουν να σιγοψιθυρίζουν όλοι σε Ελλάδα και Ευρώπη, που δεν αλλάζει επί της ουσίας από την «επιμήκυνση» αποπληρωμής του χρέους της Τρόικας.

επίκαιρα...

Τρομοκρατία στους ΟΤΑ

Ο δήμαρχος Συκεών Θεσσαλονίκης Σ. Δανηλίδης, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και πρωτοστάτης στις ιδιωτικοποιήσεις και την εφαρμογή ελαστικών σχέσεων εργασίας στο Δήμο, προχώρησε στη δικαστική δίωξη των 17 μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου Εργαζομένων ΟΤΑ και Δημοτικών Επιχειρήσεων νομού Θεσσαλονίκης, για «συκοφαντική δυσφήμιση δια του τύπου».

Δικάζεται μια ανακοίνωση του συλλόγου εργαζομένων ενάντια στην καταστρατήγηση του ωραρίου στο Δήμο Συκεών και για την παράνομη μεταφορά σκουπιδιών σε χωματερές άλλων νομών χωρίς να τηρηθεί κανένα μέτρο ασφαλείας! Δικάζεται ουσιαστικά το δικαίωμα του συλλόγου να ενημερώνει τους εργαζόμενους! Με πειθαρχικά και απειλές, με συκοφαντίες και μηνύσεις, «πράσινοι» και «γαλάζιοι» Δήμαρχοι θα προσπαθούν όλο και πιο ανοιχτά να καταστρέψουν τους αγώνες των εργαζομένων στους ΟΤΑ για να επιβάλλουν τις βάναντες περικοπές του Καλλικράτη.

Απαγόρευση Κυκλοφορίας στην Αθήνα

Πρωτοφανές μέτρο τρομοκράτησης η κυβερνητική απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων στο κέντρο της Αθήνας από το πρωί της Δευτέρας 6/12 ως τα ξημερώματα της Τρίτης 7/12, για να δυσκολεύσει την προέλευση στις προγραμματισμένες διαδηλώσεις ενάντια στην κρατική καταστολή και βία στην επέτειο της δολοφονίας του 15χρονου Γρηγορόπουλου το 2008. Αυτή η κατάπτυστη απόφαση προσβάλλει την μνήμη του αδικοχάμενου Αλέξη και τους αγώνες για την τιμωρία των δολοφόνων του. Πέραν του ότι αποσκοπεί στην απομαζικοποίηση των διαδηλώσεων και τον εκφοβισμό των διαδηλωτών, με προληπτικές προσαγωγές και παράδοση της πόλης στον απόλυτο έλεγχο των μηχανισμών καταστολής, είναι και ένα βήμα προς την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Εργαζόμενοι και νεολαία να δώσουμε την απάντηση που τους αξίζει! Με μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις να σπάσουμε στον δρόμο την τρομοκρατία!

Κάτω τα χέρια από την Κυριακάτικη Αργία

Το Νομαρχιακό Συμβούλιο της Αθήνας, σε διατεταγμένη υπηρεσία προς όφελος του Εμπορικού Συλλόγου Αθήνας, αποφάσισε στη συνεδρίαση στις 25/11 τη λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων την Κυριακή 12/12. Αυτό το άνοιγμα των καταστημάτων για δεύτερη Κυριακή μέσα στον χρόνο (κανονικά επιτρέπεται μόνο μία Κυριακή, φέτος στις 19/12) είναι παράνομο και αντισυνταγματικό.

Με κάλεσμα του Σύλλογου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής (ΣΥΒΧΑ), την Παρασκευή 3/12 πραγματοποιήθηκε διαδήλωση στην οδό Ερμού, όπου και δόθηκε μια πρώτη απάντηση. Η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας έχει κηρύξει απεργία για την Κυριακή 12/12, ενώ στην κήρυξη απεργίας στον κλάδο του βιβλίου για την ίδια μέρα προσανατολίζεται και ο ΣΥΒΧΑ.

Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο, αλλά και όλοι οι υπόλοιποι εργαζόμενοι-άνεργοι-νέοι πρέπει να κινητοποιηθούν για να ματαιώσουμε αυτή την πραξικοπηματική απόφαση, που ανοίγει τον δρόμο για την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας αλλά και των υπόλοιπων αργιών.

ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΕΙ Η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ;

Η πρόσφατη κρίση στη ΓΣΕΕ με την αποχώρηση από το προεδρείο της ΔΑΚΕ (ΝΔ) και της Αυτόνομης Παρέμβασης (ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ) έφερε και πάλι στο προσκήνιο το συνδικαλιστικό πρόβλημα της ελληνικής εργατικής τάξης. Είχε προηγηθεί η συζήτηση και συμφωνία που όλα δείχνουν ότι είχε ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος (της πλειοψηφούσας ΠΑΣΚΕ) με εκπροσώπους των εργοδοτών για την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων. Φαίνεται ότι βαδίζουμε προς εξελίξεις, ενδεχομένως με τη συγκρότηση αντιπολιτευτικών ομάδων, ίσως και από ολόκληρες παρατάξεις, απέναντι στην πλειοψηφούσα ΠΑΣΚΕ.

Η επίθεση κυβέρνησης-Τρόικας, που καταργεί το σύνολο των εργατικών κατακτήσεων και της σχετικής νομοθεσίας, σημαίνει και διάλυση των στηριγμάτων της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας: μονιμότητα, δημόσιοι τομείς και ΔΕΚΟ, σχετικά υψηλές απολαβές ενός στρώματος «εργατικής αριστοκρατίας», διαπραγματεύσεις μέσω του ΟΜΕΔ που κατέληγαν έστω σε μικρές αυξήσεις κλπ.

Είναι επόμενο να υπάρξουν διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό της γραφειοκρατίας. Ένα κομμάτι θα προσπαθήσει να εφαρμόσει την πολιτική της κυβέρνησης και της Τρόικας (παζαρεύοντας επιμέρους θέματα άνευ σημασίας), ένα άλλο θα παραδοθεί πλήρως και θα αφοσιωθεί στον ατομικό του πλουτισμό (στην περαιτέρω αστικοποίησή του), ενώ άλλα κομμάτια θα προσπαθήσουν να διαχωρίσουν τη θέση τους, αρθρώνοντας έναν αντιπολιτευτικό λόγο και ίσως προχωρώντας σε ορισμένες κινητοποιήσεις.

Ό,τι κι αν γίνει στην «κορυφή», οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να ξεγελαστούν (πόσο μάλλον όταν όλοι αυτοί είναι συνυπεύθυνοι για τη σημερινή κατάσταση). Πρέπει να κατανοήσουν την ουσία της κρίσης του εργατικού/συνδικαλιστικού

κινήματος, να οπλιστούν μ' ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, να στηριχθούν στη δική τους ενεργή συμμετοχή στους αγώνες. Το ίδιο και οι αριστερές, ακροαριστερές και αναρχικές οργανώσεις και ομάδες, που ασκούν λανθασμένη ή μονάχα επιμέρους κριτική στη γραφειοκρατία και συνεπώς εφαρμόζουν λανθασμένες ή αναποτελεσματικές πολιτικές.

Η συνήθης κριτική στη γραφειοκρατία αφορά: (α) Την απουσία ενός συνεπούς ταξικού προγράμματος αιτημάτων ή ακόμα χειρότερα την υιοθέτηση της «ανταγωνιστικότητας», «ανάπτυξης» κλπ. (β) Το ότι «δεν κάνει αγώνες» και συνεργάζεται στο πέρασμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Αυτά είναι βέβαια σωστά, όμως παραμένουν επιφανειακά και ανεπαρκή για να χαράξει κανείς ρότα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα. Απόδειξη το ότι δυνάμεις που ασκούν την παραπάνω κριτική, ακολουθούν εκ διαμέτρου αντίθετες πολιτικές, από τη διάσπαση των κινητοποιήσεων μέχρι τα παρακάτω στους γραφειοκράτες να κάνουν αγώνες, (πολλές φορές συνδυάζοντας και τα δύο). Πρέπει λοιπόν να δούμε το πρόβλημα πιο ολοκληρωμένα:

(1) Το βασικό πρόβλημα της ελληνικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας δεν είναι ότι γενικά «δεν κάνει αγώνες». Συγκριτικά πχ. με την αγγλική ή τη γερμανική, «κάνει αγώνες» και μάλιστα αρκετά συχνά (στην Αγγλία η τελευταία γενική απεργία έγινε το 1926). Το πρόβλημα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι ότι απλώς προκηρύσσει κινητοποιήσεις (24ωρες γενικές απεργίες, στάσεις εργασίας, απεργίες σε διάφορους κλάδους), δίχως ποτέ να τις οργανώνει. Δηλαδή να ενισχύει την αυτοοργάνωση των εργαζομένων, να ενώνει τους αγώνες και κυρίως να επιθυμεί τη νίκη, να τους διεξάγει μαχητικά και αποφασιστικά. Αυτό δεν εμποδίζει τους εργαζόμενους αρκετές φορές να συμμετέχουν μαζί και ενεργά στις

κινητοποιήσεις (αποκορύφωμα η 5η Μάη 2010), εκφράζοντας την οργή και αγανάκτησή τους και όχι βέβαια γιατί «ακολουθούν» τη γραφειοκρατία ή «συμφωνούν» με τις πολιτικές της.

(2) Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ουσιαστικά περιορίζεται να ασχολείται με τους μισθούς και την ασφάλιση, εγκαταλείποντας ζωτικά θέματα όπως η παιδεία, η υγεία, τα δημοκρατικά δικαιώματα, οι μετανάστες, οι άνεργοι. Οι αγώνες που κατά καιρούς προκηρύσσουν επιμέρους κομμάτια της (πχ. ηγεσίες ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) παραμένουν ξεκομμένοι από το υπόλοιπο κίνημα. Άνεργους και μετανάστες η γραφειοκρατία τους έχει πλήρως εγκαταλείψει, ενώ δεν αρθρώνει λέξη για τον πόλεμο ενάντια στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες (τρομονόμοι, κουκουλονόμοι, βία των μηχανισμών καταστολής κλπ.).

(3) Διασπάρη του εργατικού κινήματος σε κάθε ευκαιρία και με κάθε τρόπο. Έχει εγκαταλείψει τα νέα κομμάτια των εργαζομένων, όχι μόνο στον ιδιωτικό αλλά και στο δημόσιο τομέα και στις ΔΕΚΟ. Δεν εγγράφει τους συμβασιούχους στα σωματεία ή δεν ασχολείται με τα προβλήματά τους, το ίδιο και με τις άπμπολλες μορφές της ελαστικής εργασίας (stage, υπεργολαβίες κλπ.). Απομονώνει τους αγώνες από την υπόλοιπη εργατική τάξη, πολύ περισσότερο από ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες, ειδικά της νεολαίας.

Αυτή η γραφειοκρατία και η πολιτική της έχει εξελιχθεί σε γάγγραινα για τα εργατικά συμφέροντα και για τα ίδια τα συνδικάτα. Ωστόσο, για το ξεπέρασμά της στην πράξη δεν αρκούν υστερικές κραυγές, η διαφήμιση ενός «κόκκινου» προγράμματος αιτημάτων, φραστικές και σωματικές επιθέσεις στους γραφειοκράτες, διασπαστικές και άμαζες «ανεξάρτητες ταξικές συγκεντρώσεις». Απαιτείται αγώνας για συνολική ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος:

α) Κατέβασμα του κέντρου αποφάσεων στη βάση των εργαζομένων, στις γενικές συνελεύσεις. Προώθηση οργάνων βάσης, απεργιακών επιτροπών και φρουρών. Όστε να εξουδετερώνονται η γραφειοκρατία και ο ρόλος των διαφόρων ΔΣ, αλλά και να αποκτούν οι εργαζόμενοι εμπειρίες και πίστη στις δυνάμεις τους.

β) Οργάνωση σε επιτροπές αγώνα των πρωτοπόρων εργαζομένων-νέων. Οικοδόμηση αντικαπιταλιστικών παρατάξεων. Αυτές είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη δημιουργία σταθερών ριζοσπαστικών τάσεων και την αλλαγή των πολιτικών και οργανωτικών συσχετισμών.

γ) Δημιουργία ή ανασύσταση σωματείων, αναζωογόνηση όσων υπάρχουν στη βάση ενός ταξικού προγράμματος και της εργατικής δημοκρατίας.

δ) Αποφυγή οποιασδήποτε σύμπραξης, πολιτικής «ουράς» ή συναλλαγής με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ακόμη και σε τυπικά θέματα (σχηματισμοί προεδρείων κλπ.).

Αυτή η πολιτική δεν εξαντλείται σε μια «οργανωτική» ή «τεχνική» πρόταση, αλλά απαιτεί και το κατάλληλο περιεχόμενο:

- Με απλά και ενοποιητικά αιτήματα.
- Με την υπεράσπιση όλων των μέχρι τώρα κατακτήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας.
- Μ' έναν επιθετικό χαρακτήρα, ζητώντας πίσω ό,τι έχει χαθεί και απαιτώντας μεγαλύτερους μισθούς, μικρότερα ωράρια κλπ.
- Συνδέοντας τα προβλήματα των εργαζομένων με το συνολικό πρόβλημα, την κρίση και χρεοκοπία του καπιταλισμού και της αστικής πολιτικής - και αναδεικνύοντας ένα μεταβατικό πρόγραμμα αιτημάτων και ριζοσπαστικών μορφών πάλης, γέφυρα για την επαναστατική αλλαγή και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας

Δημοκρατική Συμμαχία: Το νόθο παιδί της πολιτικής κρίσης

Μέσα από ένα σκηνικό απίστευτης κακογουστιάς και κίτσαρίας (Χόλυγουντ, Καζαντζάκης, Τ. Ουίλιαμς, μοντέλες-ταξιδέτριες κ.α.), που ωστόσο ταίριαζε απόλυτα μ' όσα λέγονταν και γίνονταν, γεννήθηκε το κόμμα της Ντόρας, η Δημοκρατική Συμμαχία.

Αφού έκανε «αυτοκριτική» για την προηγούμενη πορεία της και ιδιαίτερα για τον τελευταίο χρόνο της κυβέρνησης Καραμανλή, μπορεί τώρα, που βγήκε από το «γυάλινο πύργο» και είδε την αλήθεια, να την πει ανοιχτά στην κοινωνία. «Έχω πολλές νέες προτάσεις να πω στην κοινωνία», αναφώνησε και άρχισε να αραδιάζει ένα παλαιοημερολογίτικο νεοφιλελεύθερο συνταγολόγιο. Αυτές οι «νέες» προτάσεις είναι: α) «αναδιαρθρώσεις/μεταρρυθμίσεις/ιδιωτικοποιήσεις», β) «περιορισμός του δημοσίου», «απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων», γ) «ανασυγκρότηση της δημόσιας διοίκησης», δ) «απελευθέρωση της αγοράς εργασίας» κλπ.! Προηγούμενα είχε αναφερθεί στις κύριες αιτίες της κρίσης, που για την Ντόρα είναι: α) το «σπάταλο, αντιπαραγωγικό και διεφθαρμένο κράτος» και β) οι «κακοί, βολεμένοι και πλουσιοπάροχα αμειβόμενοι δημόσιοι υπάλληλοι»!

Αυτές οι χιλιοειπωμένες νεοφιλελεύθερες καταστροφικές ανοησίες, που σήμερα

υπάρχουν στο πρόγραμμα και την πολιτική όλων των αστικών κομμάτων (από ακροδεξιά έως «σοσιαλιστικά»), δεν είναι προφανές ο λόγος για τον οποίο χρειαζόταν ένα νέο κόμμα. Ούτε επίσης η «ανακάλυψη» της Ντόρας ότι «υπάρχει μεγάλη κρίση αντιπροσώπευσης» από μόνη της δικαιολογεί τη δημιουργία ενός κόμματος του είδους και της φύσης της Δημοκρατικής Συμμαχίας (ΔΗΣΥ). Είναι σίγουρο ότι το ΔΗΣΥ όχι μόνο δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα της κρίσης αντιπροσώπευσης, που υπάρχει και μεγαλώνει καθημερινά (φάνηκε και στις πρόσφατες εκλογές), αλλά μπορεί να τη χειροτερεύσει ακόμη περισσότερο. Η Ντόρα και το κόμμα της είναι αποτέλεσμα της κρίσης των αστικών κομμάτων, της αποσύνθεσης του αστικού πολιτικού σκηνικού και συνολικά της βαθύτατης πολιτικής κρίσης. Η κρίση αντιπροσώπευσης, που είναι ένα μέρος της πολιτικής κρίσης, δεν ξεπερνιέται με την ανακύκλωση των ίδιων φθαρμένων και διεφθαρμένων προσώπων, των ίδιων και χειρότερων πολιτικών κλπ., με όσα νέα φτιασίδα και ντεκόρ και αν εμφανιστούν, όσες «αυτοκριτικές» και αν κάνουν.

Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι η Ντόρα και το ΔΗΣΥ δεν έχουν να παίξουν κανένα ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Όλοι γνωρίζουν ότι το ΠΑΣΟΚ και

ταρρέει και μαζί του όλο το αστικό πολιτικό σκηνικό και ακόμη ότι πολύ σύντομα θα χρειαστεί κάθε είδους βοήθεια ώστε να στηριχτεί αυτή η κατάσταση ή να στηριχτεί-σχηματιστεί μια άλλη αστική κυβέρνηση, για να σωθεί ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός και να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Η ίδια η Ντόρα ήταν απόλυτα σαφής για τον ρόλο του κόμματός της. Θα είναι είτε, «κίνημα διακυβέρνησης και όχι κόμμα διαμαρτυρίας. Ο καταλύτης σε μια αναγκαία προσπάθεια σαρωτικών αλλαγών και μεταρρυθμίσεων από τις οποίες έχει ανάγκη η χώρα». Ανεξάρτητα αν οι στόχοι της Ντόρας ευδοθούν στο σύνολο τους, ένα είναι βέβαιο, ότι οι προθέσεις της και όσων άλλων συνηγόρησαν και στήριξαν το ΔΗΣΥ -και είναι πολλοί, ντόπιοι και ξένοι- είναι απόλυτα ξεκάθαρες: την κρίση του συστήματος να την πληρώσουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία.

Όμως, ταυτόχρονα το κόμμα της Ντόρας δείχνει και την βαθιά κρίση που υπάρχει στα αστικά κόμματα, όπως και γενικά στην πολιτική κατάσταση. Γιατί πράγματι μέσα σε λίγο διάστημα έχουμε τη δημιουργία δύο νέων κομμάτων και πολλές άλλες εξελίξεις μέσα στα κόμματα που αποτελούν το υπάρχον πολιτικό σκηνικό. Και αυτή η κατάσταση πρόκειται να συνεχιστεί

και να βαθύνει ακόμη περισσότερο. Ακριβώς γι' αυτή την περίοδο της οξέυτατης πολιτικής κρίσης ετοιμάζονται εναλλακτικές λύσεις, όσο κάλπικες και εφήμερες και αν είναι. Όχι για μακροχρόνιους σχεδιασμούς αλλά απλώς για να υπάρχει μια νομιμοφάνεια, έστω και μιας χρήσης.

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι αναστρέψιμη, ιδιαίτερα τώρα που όλος ο καπιταλιστικός κόσμος και η Ε.Ε., γνωρίζουν μια νέα επιδείνωση της κρίσης, αυτή τη φορά με την μορφή των ελλειμμάτων, των χρεών και των χρεοκοπιών κρατών. Δεν είναι επίσης και διαχειρίσιμη, πράγμα που σημαίνει ότι η διαχείριση της κρίσης θα καθίσταται όλο και πιο δύσκολη, ότι διαρκώς θα μεγαλώνει η αναξιοπιστία των αστικών κομμάτων και των «προθύμων», η αποδέσμευση μαζών από αυτά και την επιρροή της πολιτικής τους, τα οποία με τη σειρά τους είναι νέοι παράγοντες κρίσης, διασπάσεων και ούτω καθ' εξής. Αυτή είναι η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας όσον αφορά τα αστικά κόμματα και την πολιτική κατάσταση. Μέσα σ' αυτή τη κρίση ή από αυτή την κρίση, πολλοί θα εκτοξευτούν οπουδήποτε. Σε περίοδο κρίσης, δεν υπάρχουν κανόνες, αξίες, μέτρο ειδικά σ' ένα παρακμασμένο και διεφθαρμένο αστικό πολιτικό σύστημα.

Σ.Π.

Φασιστικές μέθοδοι ενάντια στους ναυτεργάτες

Η 7ημερη απεργία των ναυτεργατών «έληξε» τη Δευτέρα 29/11, αφού η κυβέρνηση κατέφυγε στο φασιστικό μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης, για να σπάσει την τέταρτη κατά σειρά 48ωρη απεργία της ΠΝΟ (Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία). Μετά το 2002 και το 2006, ήταν η τρίτη φορά που οι ναυτεργάτες αντιμετωπίζονται με στρατιωτικό νόμο.

Αν η επίθεση ενάντια στους ναυτεργάτες περάσει, θα μετατραπούν ουσιαστικά σε δουλοπάροικους, με ελάχιστους μισθούς, χωρίς κοινωνική ασφάλιση και σε μεγάλο βαθμό θα εξαρτώνται από τους δουλεμπόρους που ήδη κάνουν «χρυσές δουλειές» στον Πειραιά. Πρότυπο των εφοπλιστών είναι το περίφημο κρουαζιερόπλοιο ZENITH, μια σύγχρονη γαλέρα.

Η λυσσώδης αντίδραση των εφοπλιστών και της κατοχικής κυβέρνησης Παπανδρέου δεν ήταν για την αύξηση 2% που ζητούσε η ΠΝΟ, αλλά ενάντια στη Συλλογική Σύμβαση των

ναυτεργατών. Η μη υπογραφή νέας ΣΣΕ είναι το πρώτο βήμα. Με τη γνωστή βοήθεια των ΜΜΕ, άρχισαν τις συκοφαντίες και την λάσπη, φτάνοντας στους δεκάδες πεθαμένους των νησιών που δεν μπορούσαν να μεταφερθούν!

Μετά έπιασαν δουλειά οι γνωστοί μηχανισμοί των «αγανακτισμένων» αγροτών της Κρήτης, με βία και τραμπουκισμούς ενάντια στα πληρώματα και τις ομάδες περιφρούρησης της απεργίας. Η δημιουργία κλίματος «καταστροφής της αγροτικής οικονομίας» δεν είναι παρά ένα πρόσχημα γι' αυτούς τους οργανωτές της απεργοσπασίας (πατενταρισμένα κομματικά στελέχη οι περισσότεροι).

Στο Ηράκλειο, το πλοίο ΦΑΙΣΤΟΣ «φορτώθηκε» από τραμπούκους υπό την υψηλή προστασία των ΜΑΤ, με «ευπαθή προϊόντα» που κατά τη διάρκεια του ταξιδιού προς τον Πειραιά μεταμορφώθηκαν σε πλακάκια, ξύλα κλπ. Τα πληρώματα άλλων δυο πλοίων που κατέπλευσαν στον Πειραιά ήταν υπό στενή «προστασία»

των ΜΑΤ. Υπάρχουν πολλές καταγγελίες ναυτεργατών ότι απειλήθηκαν ακόμη και με όπλα. Η ακτή Ξαβερίου (όπου «δένουν» μόνο τα κρουαζιερόπλοια, με μέτρα ασφαλείας παρόμοια με των αεροδρομίων), όπου στάλθηκαν τα τρία πλοία από την Κρήτη, ήταν ουσιαστικά στρατοκρατούμενη (κομάντος του λιμενικού κλπ.) και υπήρχε ένα όργιο βίας και τρομοκρατίας, απειλών, εκφοβισμών με προτεταμένα όπλα κλπ.

Ακόμη και μετά την κήρυξη της πολιτικής επιστράτευσης, οι ναυτεργάτες συνέχισαν την απεργία (με απόφαση της ΠΝΟ). Πολλοί έσκιζαν τα φύλλα επιστράτευσης που τους επέδιδαν αστυνομία και λιμενικό. Μονάχα το ΦΑΙΣΤΟΣ απέπλευσε, με μόνους επιβάτες τα ΜΑΤ και 15 αστυνομικά τζιπ.

Η απεργία ήταν ηρωική και μεγαλειώδης. Όμως υπάρχουν και ερωτηματικά για την ηγεσία της ΠΝΟ. Αφού μετά την επιστράτευση αποφάσισε τη συνέχιση της απεργίας, γιατί λίγες ώρες μετά την ανέστειλε και μάλιστα ενώ ακόμη οι ναυτεργάτες μάχονταν

στους ντόκους; Γιατί εξαίρεσε από την απεργία τα πλοία της γραμμής Πάτρα-Ιταλία; Αρκεί ότι οι συγκεκριμένοι πλοιοκτήτες έδωσαν την αύξηση 2%; Γιατί συνεχίζει ν' αφήνει καράβια στο ξεκίνημα και κατά τη διάρκεια της απεργίας στα λιμάνια της Κρήτης, που αποδεικνύονται το πιο αδύναμο αλλά και αποφασιστικό σημείο των ναυτεργατικών κινητοποιήσεων;

Τέλος, όσον αφορά τις «ταξικές» δυνάμεις του ΠΑΜΕ, η ΠΝΟ αποφάσισε την αναστολή της απεργίας μετά από δική τους πρόταση! Με το «αγωνιστικό» και «υπεύθυνο» πρόσχημα της ανασυγκρότησης των δυνάμεων κλπ. Όλα τα άλλα (οι άλλες δυνάμεις που συμβιβάζονται κλπ.) είναι όπως συνήθως μισές αλήθειες, μισά ψεύδη και για τις τηλεοπτικές οθόνες.

Να προστατεύσουμε τις δημόσιες συγκοινωνίες

Η κυβέρνηση, μετά τη διάλυση του ΟΣΕ και την καταπάτηση όλων των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων, ετοιμάζεται να επιτεθεί στις αστικές συγκοινωνίες της Αθήνας. Πριν από την επίθεση έχει στηθεί όλο το γνωστό σκηνικό: συκοφάντηση των εργαζομένων για δήθεν υψηλούς μισθούς, καταχρήσεις, πλασματικές υπερωρίες, κακές προσφερόμενες υπηρεσίες... Αυτή η εκστρατεία συκοφάντησης και λάσπης έχει πάντοτε έναν πολύτιμο συνεργάτη και αναμεταδότη, τα ΜΜΕ και ορισμένους αργυρώνητους δημοσιογράφους.

Ωστόσο, όλοι αυτοί οι συκοφάντες ξέρουν ότι η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Ο λόγος που το κάνουν, είναι για να τσακίσουν την αντίσταση των εργαζομένων ώστε να μπορέσουν σταδιακά να ιδιωτικοποιήσουν τις αστικές συγκοινωνίες, να επιφέρουν ένα σοβαρό κτύπημα στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων τους και κατά συνέπεια όλων των εργαζομένων, να χτυπήσουν τα συνδικάτα του κλάδου που είναι από τα ισχυρότερα του συνδικαλιστικού κινήματος κλπ.

Όλοι γνωρίζουν -και πιο πολύ απ' όλους η κατοχική κυβέρνηση και οι παπαγάλοι της- ότι οι αστικές συγκοινωνίες (ανεξάρτητα αν είναι δημόσιες ή ιδιωτικές) σ' όλο κόσμο επιδοτούνται από το κράτος ή τους δήμους. Στην ΕΕ η επιδότηση είναι κατά μέσο όρο 40%. Στην Ελλάδα, σύμφωνα με το ν. 1669/98, η επιδότηση κάλυπτε τη διαφορά του καθοριζόμενου κομίστρου με το πραγματικό κόμιστρο. Μέχρι το 2002, το κράτος κατέβαλε κανονικά στους συγκοινωνιακούς φορείς ό,τι του αντιστοιχούσε από τη διαφορά. Όμως, από το 2002 κατέβαλε μονάχα ένα μέρος, που χρόνο με το χρόνο γινόταν όλο και μικρότερο. Έτσι, στο διάστημα 2002-2009 το κράτος κατέβαλε μόνο 1,027 δις ευρώ από τα 3,811 δις που όφειλε, εξαναγκάζοντας τον ΟΑΣΑ να δανειστεί από τις τράπεζες για να καλύψει το έλλειμμα των 2,784 δις. Τα περίφημα χρέη που διαλαλεί η κυβέρνηση είναι στη ουσία δικά της χρέη προς στις αστικές συγκοινωνίες και επιπλέον τα χρέη των υπουργείων, οι τόκοι που αναγκάστηκαν να πληρώνουν οι συγκοινωνιακοί οργανισμοί στις τράπεζες - και οπωσδήποτε οι μίζες και οι λοβιτούρες των

διαφόρων υπουργών και παρατρεχάμενών τους. Εφτά υπουργεία χρωστούν στον ΟΑΣΑ 420,8 εκ ευρώ, από τα οποία πάνω από τα μισά το Υπουργείο Παιδείας.

Αν το σχέδιο της κυβέρνησης επιτύχει, δε θα ζημιωθούν μονάχα οι εργαζόμενοι των συγκοινωνιών, αλλά όλοι όσοι χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Γιατί: α) Η τιμή του εισιτηρίου θα αυξηθεί έως και 50% σε πρώτη φάση. β) Θα χειροτερεύσουν κατά πολύ οι προσφερόμενες υπηρεσίες και ακόμη σε πολλές περιοχές θα κοπεί ή θα περιοριστεί η συγκοινωνία, όπως γίνεται αυτή τη περίοδο με τον σιδηρόδρομο. γ) Το βιοτικό επίπεδο είτε αυτών που θα μείνουν να εργάζονται στις συγκοινωνίες είτε αυτών που θα μεταταγούν, θα υποβιβαστεί σοβαρά και απότομα. δ) Τέλος, η απειλή των απολύσεων είναι πραγματική.

Σε μια περίοδο που οι μισθοί μειώνονται και η ανεργία μεγαλώνει, η χούντα κυβέρνησης-Τρόικας μετακυλύει επιπλέον το κόστος των δημόσιων υπηρεσιών και αγαθών στις πλάτες των εργαζομένων. Οι συγκοινωνίες, όπως και η παιδεία και υγεία, είναι από τα βασικά κοινωνικά αγαθά και

επομένως πρέπει να είναι πολύ φτηνές ή ακόμη και εντελώς δωρεάν.

Απέναντι στην επίθεση της κυβέρνησης, όλοι πρέπει να σταθούμε στο πλευρό των εργαζομένων στις συγκοινωνίες με τον πιο ενεργό και αποφασιστικό τρόπο. Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, όλοι μαζί, πρέπει από τώρα να αρχίσουν κινητοποιήσεις, να μη δείξουν την παραμικρή εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση και στα όργανά της μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Να μην κάνουν πίσω ούτε μπροστά στο φασιστικό μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης, που κατά πάσα πιθανότητα θα χρησιμοποιήσει η κατοχική κυβέρνηση.

Κανένας δεν πρέπει να πληρώνει εισιτήριο. Ανυπακοή και ανταρσία παντού απέναντι σε μια κυβέρνηση που δεν έχει καμιά νομιμότητα, που ξεπουλάει τα πάντα σε ντόπιους και ξένους καπιταλιστές. Νόμος είναι το δικό του εργατή, του άνεργου, του μετανάστη. Αυτός πρέπει να είναι ο οδηγός των πράξεών μας.

Σύννοδος Κορυφής της Ε.Ε. Μεσαίωνας για τους εργαζόμενους

Στις 17/12 θα πραγματοποιηθεί η προγραμματισμένη Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ, σε μια περίοδο όπου ο κίνδυνος του ντόμινο κατάρρευσης διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών έχει πλέον εκδηλωθεί ανοιχτά.

Στην προηγούμενη Σύνοδο στις 28-29/10, υπήρξαν δύο ουσιαστικές αποφάσεις: α) Να επιβάλλονται δυσθεώρητα πρόστιμα στις χώρες που παραβιάζουν τους στόχους του Συμφώνου Σταθερότητας (έλλειμμα μέχρι 3% του ΑΕΠ, χρέος μέχρι 60% του ΑΕΠ), με πρόστιμο έως και το 0,2% του ΑΕΠ τους. β) Να επεκταθεί ο «μηχανισμός στήριξης» της ΕΕ και του ΔΝΤ μετά το 2013, οπότε και λήγει και η κατοχύρωση της ελεγχόμενης πτώχευσης για χώρες που δεν μπορούν να την αποφύγουν. Στην προσεχή Σύνοδο, πρόκειται να συγκεκριμενοποιηθούν περαιτέρω ο έλεγχος των δημοσιονομικών κάθε χώρας, ο νέος «μηχανισμός στήριξης» και αν θα έχουν συνέπειες από μια ελεγχόμενη χρεοκοπία οι ιδιώτες που θα συμμετέχουν σ' αυτόν.

Αυτά έχουν προκαλέσει λυσσαλέες διαμάχες: από τη μια η Γερμανία (με δορυφόρους τις Ολλανδία και Αυστρία) και δευτερευόντως η Γαλλία, από την άλλη οι χώρες του Νότου (συμπεριλαμβανομένης της Ιταλίας) και το Βέλγιο - η δεύτερη ομάδα υποστηρίζεται από Βρετανία και ΗΠΑ. Τα ερωτήματα αν θα διατηρηθεί το ευρώ, η ευρωζώνη και η ίδια η ΕΕ, αν θα βγουν οι χώρες του Νότου ή ακόμα και θα φύγει η Γερμανία από το ευρώ, είναι ανοιχτά.

Το βασικό πρόβλημα της ΕΕ (και όχι μόνο) είναι η κρίση του καπιταλιστικού συστήματός της, αλλά και η συνεχιζόμενη υποβάθμισή της έναντι των «αναδυόμενων» οικονομιών. Η κρίση προκαλεί ανισορροπίες, θέτει ζήτημα ύπαρξης της ΕΕ, αλλά και απαιτεί τη μετατροπή των ευρωπαίων εργαζομένων σε δούλο-πάροικους. Η μορφή της κρίσης (υπέρογκα δημόσια και ιδιωτικά χρέη) ή αν θα οδηγήσει και σε διάλυση της ΕΕ και του ευρώ, είναι δευτερεύοντα απ' αυτή την άποψη.

Οι ανισορροπίες έχουν οξυνθεί τις τελευταίες δεκαετίες και είναι αμφίβολο αν μπορούν να συνεχίσουν. Ενώ το εμπορικό ισοζύγιο της ΕΕ με τον υπόλοιπο κόσμο είναι περίπου ισορροπημένο, μέσα στην ΕΕ υπάρχουν χώρες με μεγάλα εμπορικά ελλείμματα και χώρες (ουσιαστικά η Γερμανία) με μεγάλα εμπορικά πλεονάσματα. Με άλλα λόγια, η Γερμανία «παρήγαγε» και η υπόλοιπη ΕΕ «κατανάλωνε» ή υπήρξε μια μετατόπιση της παραγωγικής βάσης διαφόρων χωρών προς τη Γερμανία (και βέβαια συνολικά της ΕΕ προς τις «αναδυόμενες» οικονομίες). Η Γερμανία θα βοηθήσει αυτές τις χώρες ή θα τις αφήσει να χρεοκοπήσουν; Αν είχε ολοκληρωθεί η ενοποίηση της ΕΕ, θα φρόντιζε γι' αυτό το ζήτημα ένα κεντρικό ευρωπαϊκό κράτος, με τον προϋπολογισμό του, εκδίδοντας ευρωμόλογα (όπως περίπου συμβαίνει με τις πολιτείες των ΗΠΑ). Χωρίς ένα τέτοιο κράτος, οι χρεοκοπίες κρατών δεν αποκλείονται. Για τους καπιτα-

λιστές, φυσικά, η χρεοκοπία και η εξαθλίωση των εργαζομένων επιβάλλονται!

Από 'κει και πέρα γίνεται μια σκληρή μάχη για το ποια μπουρζουαζία θα πληρώσει τα περισσότερα. Ο γερμανικός και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θέλουν να ξεζουμίσουν τις πιο αδύναμες χώρες (εργαζόμενους, λαϊκά στρώματα, δημόσιο πλούτο - και ως ένα βαθμό τις αστικές τάξεις αυτών των χωρών). Προσπαθούν ν' αποφύγουν την αναδιάρθρωση των χρεών των PIGS (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ισπανία) και όλων των οφειλετών τους (ή τουλάχιστον να την αναβάλλουν για μια ευνοϊκότερη συγκυρία, όπου υποτίθεται θα μπορούν να απορ-

ροφήσουν το κόστος). Τρίτον, απειλώντας τα «απειθαρχα» κράτη ότι θα εκδιώχνονται από το ευρώ ή θα ερημώσουν, προσπαθούν να μην ξανααντιμετωπίσουν αυτό το πρόβλημα.

Συνεπώς, η συζήτηση για έκδοση ευρωμολόγου είναι αστεία, γιατί πρακτικά θα σήμαινε να αναλάβει η Γερμανία τα χρέη όλων των υπολοίπων (η ίδια έχει ήδη μεγάλο χρέος, αν και μικρότερο συγκριτικά με τις άλλες χώρες). Επίσης, ένας νέος «μηχανισμός στήριξης» θα περιλαμβάνει την ελεγχόμενη χρεοκοπία (το ξεπούλημα μιας χώρας), την επιβολή πρόστιμων, τη διακυβέρνησή της από τη Γερμανία. Ταυτόχρονα θα προνοεί να

υφίστανται και οι ιδιώτες (τράπεζες, κερδοσκόποι κλπ.) ζημιές από τις πιθανές αναδιρθρώσεις χρέους (πράγμα που έχει εξοργίσει τον Τρισέ και τις αγορές - και που σημαίνει ότι πάλι θα την πληρώσουν οι εργαζόμενοι), μια που είναι αδύνατον η Γερμανία να σηκώσει τόσες αναδιρθρώσεις χρέων. Μόνο οι PIGS χρωστούν γύρω στο 1,5 τρις σε ευρωπαϊκές τράπεζες.

Κατά πάσα πιθανότητα, αυτά θα αποφασιστούν στην προσεχή Σύνοδο, παρά την αντίθεση των ΗΠΑ, που θέλουν η Γερμανία ν' αναλάβει τα χρέη για να εξασθενήσει η ίδια και για να αποτραπεί ένα παγκόσμιο ντόμινο καταρρεύσεων.

Για την πρόσφατη Σύνοδο του ΝΑΤΟ

Στις 20-21/11 πραγματοποιήθηκε μια ακόμη Σύνοδος των κρατών-μελών του ΝΑΤΟ στη Λισαβόνα, για να επικυρώσει το νέο στρατηγικό δόγμα και να προσαρμόσει τους στόχους του στην περίοδο της βαθιάς κρίσης του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος.

Οι ισορροπίες του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος έχουν διαταραχθεί. «Αναδυόμενες» καπιταλιστικές οικονομίες όπως η Κίνα, η Ινδία, η Βραζιλία, η Ν. Κορέα, κ. γιγαντώνονται, αφαιρούν τεράστια μερίδια αγοράς από τους παραδοσιακούς ιμπεριαλιστές, τους απειλούν με πλήρη οικονομική υποβάθμιση. Απέναντι σ' αυτή την εξέλιξη - που δεν είναι αναστρέψιμη με οικονομικά μέσα - στις παλιές υπερδυνάμεις, ιδίως στις ΗΠΑ, μένουν όλο και λιγότερα όπλα από την «πειθώ» των άλλων.

Παράλληλα, τα βάρβαρα μέτρα ενάντια στους λαούς, η καταστροφή των πιο φτωχών χωρών του πλανήτη, η καταδίκη των πληθυσμών τους σε λιμοκτονία, οδηγούν το ΝΑΤΟ στο ρόλο του προασπιστή κάθε «εθνικού» αλλά κυρίως του παγκόσμιου κεφαλαίου, ενάντια σε λαϊκές εξεγέρσεις/επαναστάσεις - και ταυτόχρονα στο ρόλο του συνοριακού φρουρού της Δύσης από μεταναστευτικά κύματα!

Το νέο στρατηγικό δόγμα

Οι «σοφοί» υπό την προεδρία Ολμπράιτ (αμερικανίδα υπουργός Εξωτερικών στο βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας) κατέθεσαν το σχέδιο του νέου δόγματος. Μετά το ΝΑΤΟ1 (στρατιωτικός συνασπισμός των ιμπεριαλιστών ενάντια στο «Σύμφωνο της Βαρσοβίας») και το ΝΑΤΟ2 (Νέα Τάξη Πραγμάτων), το ΝΑΤΟ3 επικεντρώνει:

- στην προάσπιση της εδαφικής ακεραιότητας και των συμφερόντων των κρατών- μελών ενάντια σε εχθρικές χώρες,
- στη διαχείριση κρίσεων οπουδήποτε στον πλανήτη με πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά μέσα,
- στην αντιμετώπιση κάθε απειλής («τρομοκρατία», πειρατεία, κυβερνοπόλεμος, διασπορά πυρηνικών και βαλλιστικών όπλων, ενεργειακές κρίσεις, λειψυδρία, κλιματικές αλλαγές, μετανάστευση κα.).

Η δομή του ΝΑΤΟ ανασχηματίζεται, το προσωπικό του μειώνεται κατά το 1/3 (20.000 άτομα), δημιουργώντας μικρότερες και ταχύτερες μονάδες επέμβασης πλήρως μισθοφορικές, μειώνοντας τα στρατηγεία και με μια ενιαία διοίκηση υπεράνω των κρατών-μελών. Ουσιαστικά αποκλείεται η πλειοψηφία των μελών από τη λήψη αποφάσεων και δημιουργούνται ακόμα πιο αδιάστακτα στρατιωτικά τμήματα.

Ταυτόχρονα το ΝΑΤΟ συγκαλύπτεται με τη μάσκα ενός «πολιτικού» μηχανισμού. Είναι χαρακτηριστικό πως στη Σύνοδο συμμετείχαν ο γενικός γραμματέας του ΟΗΕ, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Μπαρόζο, ο πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας, ο ιάπωνας πρωθυπουργός, ο πρόεδρος του Αφγανιστάν κ.α. Ουσιαστικά, με την πολιτική κάλυψη των ΗΠΑ, η ΕΕ και ο ΟΗΕ θα αποτελέσουν κομμάτι μιας προσημαστικής «παγκόσμιας (ιμπεριαλιστικής) διακυβέρνησης».

Σύμφωνα με το νέο δόγμα, το ΝΑΤΟ επιδιώκει αποστολές σ' όλο τον πλανήτη για την σταθεροποίηση/ανοικοδόμηση χω-

ρών, το χτύπημα αντάρτικων ομάδων και την αντιμετώπιση... διαδηλωτών! Αν προσθέσουμε την «αντιτρομοκρατία», αντιλαμβανόμαστε πως κάθε εργατική και λαϊκή κινητοποίηση θα μπορεί να βρεθεί αντιμετώπη με τους αδιάστακτους νατοϊκούς μηχανισμούς.

Επίσης, σαν κύρια δύναμη της Συμμαχίας καθορίζεται ρητά η πυρηνική της ισχύ! Και σαν πρώτιστο μέλημα η δημιουργία αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη. Ιδιαίτερο βάρος δόθηκε στην προσέγγιση με τη Ρωσία, που συμμετείχε στη συνδιάσκεψη. Το ΝΑΤΟ δεν θέλει τη ρώσικη στρατιωτική υπερδύναμη εχθρική απέναντί του, τουλάχιστον μέχρι να «καθαρίσει» πρώτα άλλους στόχους (βλ. Ιράν). Η πρόταση του ΝΑΤΟ ήταν να συνεργάζονται οι δύο αντιπυραυλικές ασπίδες (ΝΑΤΟϊκή - Ρωσική), όχι να ενοποιηθούν. Η Ρωσία δεν δέχεται κάτι τέτοιο και συζητά μόνο την ένταξή της με πλήρη δικαιώματα σε κοινή αντιπυραυλική ασπίδα. Έτσι, η συζήτηση μετατέθηκε για τις 11 Ιουνίου, ενώ για την ώρα συμφωνήθηκε ν' αυξηθούν οι διευθετήσεις νατοϊκών ανεφοδιαστικών δυνάμεων από τη Ρωσία προς το Αφγανιστάν, με αντάλλαγμα την αγορά ρωσικών μεταγωγικών ελικοπτήρων από το Αφγανιστάν.

Άλλο σημαντικό θέμα ήταν η αποχώρηση των δυνάμεων κατοχής από το Αφγανιστάν, που ορίστηκε για το τέλος του 2014. Μια ημερομηνία εικονική, αφού θα παραμείνουν σημαντικές δυνάμεις για να διασφαλίζουν τα συμφέροντα των Δυτικών!

Οι κοινές αποφάσεις δεν μπορούν όμως να κρύψουν και τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Είναι χαρακτηριστική η πίεση από ΗΠΑ-ΕΕ για ένταξη στο ΝΑΤΟ της Μακεδονίας και Βοσνίας/Ερζεγοβίνης στα Βαλκάνια, της Ουκρανίας και Γεωργίας στη «γειτονία» της Ρωσίας, με την επισήμανση της φροντίδας του ΝΑΤΟ για την ακεραιότητα Αρμενίας, Αζερμπαϊτζάν, Μολδαβίας. Η αντίδραση της Ρωσίας σ' αυτές τις πιέσεις ήταν έντονη.

Η Τουρκία αναβαθμίζεται σ' έναν «υποϊμπεριαλισμό», απαραίτητο τοποτηρητή με προνόμια και αρκετή αυτονομία. Οι ιμπεριαλιστές τη θέλουν σύμμαχο στην περιοχή και η τουρκική αστική τάξη θέλει τη νατοϊκή ομπρέλα για ευκολότερη συνδιαχείριση του Αιγαίου και όχι μόνο. Σε όλες τις εξελίξεις, η ελληνική αστική τάξη παραμένει χειροκροτητής και αβανταδόρος των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών, σε βάρος των συμφερόντων του ελληνικού λαού.

Αντινατοϊκές διαδηλώσεις

Δεκάδες χιλιάδες Πορτογάλοι συμμετείχαν στις αντινατοϊκές διαδηλώσεις που οργάνωσαν κόμματα, συνδικάτα και οργανώσεις, με συμμετοχή αγωνιστών από άλλες χώρες. Αλγερινή εντύπωση προκάλεσε το ΚΚ Πορτογαλίας. Μια εβδομάδα πριν τη διαδήλωση, αποχώρησε από τη συμμαχία των οργανώσεων που τη διοργάνωνε, καταγγέλλοντας ως «ταραχοποιούς» τους αγωνιστές από άλλες χώρες, ζητώντας αστυνομική δράση εναντίον τους και πραγματοποιώντας τελικά ξεχωριστές εκδηλώσεις. Όσο για το Μπλόκο της Αριστεράς, όπου συμμετέχουν κι ακροαριστερές οργανώσεις, απέφυγε να καταγγείλει το ΚΚΠ, δείχνοντας και πάλι την ενσωμάτωσή του στο αστικό πολιτικό σκηνικό της χώρας.

Αγώνας διαρκείας ε απολύσεων κι

Η πολιτική της χούντας ΠΑΣΟΚ-Τρόικας έχει δώσει το σύνθημα στην εργοδοσία όλων των κλάδων να εξαπολύσει μια καταιγίδα απολύσεων, μειώσεων μισθών και τρομοκρατίας.

■ Γιάννης Χαλάς

Η πολιτική της χούντας ΠΑΣΟΚ-Τρόικας έχει δώσει το σύνθημα στην εργοδοσία όλων των κλάδων να εξαπολύσει μια καταιγίδα απολύσεων, μειώσεων μισθών και τρομοκρατίας.

Στο ΔΟΛ (Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη), ο διάδοχος του Λαμπράκη Ψυχάρης, αφού έκλεισε τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα πετώντας στο δρόμο 100 περίπου εργαζόμενους και αφού απέλυσε δεκάδες διοικητικούς υπαλλήλους, προχώρα στο κλείσιμο του ημερήσιου «Βήματος», ενώ δεσμευόταν για τη διατήρησή του αν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι υπέγραφαν ενάντια στην απεργία των διοικητικών! Ο νέος εκβιασμός προς τους εργαζόμενους είναι να προτείνουν από μόνοι τους μειώσεις μισθών από 10% και πάνω, με τη θολή υπόσχεση ότι έτσι ίσως(!) μπορέσουν να απορροφηθούν στον υπόλοιπο όμιλο. Η απάντηση των εργαζομένων ήρθε με μια μαζική κινητοποίηση στις 1/12 στα κεντρικά γραφεία του ΔΟΛ, όπου με τη συμπαράσταση δεκάδων εργαζομένων από άλλα ΜΜΕ πέτυχαν μια πολύ σημαντική πρώτη νίκη, αναγκάζοντας τον Ψυχάρη να ανακαλέσει 28 απολύσεις.

Στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο του «Σκάι», η εργοδοσία Αλαφούζου κάλεσε τους εργαζόμενους να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις με μείωση μισθών 10%, απειλώντας με άμεση απόλυση όσους δεν «συμμορφώνονταν». Οι εργαζόμενοι υπέκυψαν στον εκβιασμό, εκτός από 25, οι οποίοι χάλασαν τη φιέστα που οργάνωσε ο Αλαφούζος για να

«ευχαριστήσουν» τους εργαζόμενους, ανακοινώνοντας μπροστά του ότι διαθέτουν αναλογιστικούς μισθών τους για τη δημιουργία ταμείου αλληλοβοήθειας, για όσους αντι-

μετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης λόγω των περικοπών ή απολυθούν. Στην «Απογευματινή», οι εργαζόμενοι απάντησαν στο κλείσιμο της εφημερίδας από τον Σαραντόπουλο εκδίδοντας την «Απογευματινή των Εργαζομένων» ως δωρεάν έντυπο, παρά τη λυσσαλέα προσπάθεια της εργοδοσίας να αποτρέψει την κυκλοφορία της. Ο αγώνας των εργαζομένων στα ΜΜΕ κλιμακώθηκε με 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 30 Νοέμβρη, που σημείωσε αρκετά μεγάλη επιτυχία και συνοδεύτηκε από πορεία στο κέντρο της Αθήνας και ανοιχτή διακλαδική συνέλευση εργαζομένων όλων των ειδικοτήτων και επιχειρήσεων του κλάδου στο κτήριο της ΕΣΗΕΑ. Στη συνέλευση πάρθηκαν εξαιρετικά σημαντικές αποφάσεις, με κυριότερη την άμεση διενέργεια διακλαδικών συνελεύσεων σε όλα τα ΜΜΕ, με πρόταση για 48ωρη απεργία στις 10-11/12, ώστε να μην εκδοθούν τα κυριακάτικα φύλλα στις 12/12. Επίσης, αποφασίστηκε η δημιουργία ομάδων περιφρούρησης της απεργίας με στόχο την αποτροπή εκπομπής σήματος από τα τηλεοπτικά κανάλια και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Στο χώρο της υγείας, η ΟΕΝΓΕ (ομοσπονδία των νοσοκομειακών γιατρών) οργάνωσε εβδομάδα δράσης για τη δημόσια υγεία (22-28/11), ενάντια στη βάρβαρη απόφαση της κυβέρνησης να επιβάλει εισιτήριο 3 ευρώ σε όσους ζητούν περίθαλψη στα δημόσια νοσοκομεία. Στα πλαίσια της εβδομάδας δράσης έγιναν κινητοποιήσεις σε πολλά νοσοκομεία σε όλη την Ελλάδα, όπου οι γιατροί εμπόδιζαν την είσπραξη νοσηλίων και χρεώσεων για ιατρικές εξετάσεις.

Στον κλάδο του **φαρμάκου**, από τον Μάη και μετά έχουν γίνει τουλάχιστον 600 απολύσεις, παρότι τα κέρδη των φαρμακοβιομηχανιών συνεχίζουν να αυξάνονται. Η γιγάντια πολυεθνική Roche ανακοίνωσε ότι θα απολύσει το 6% του προσωπικού της παγκόσμια, όχι γιατί χάνει λεφτά, αλλά γιατί δεν είχε την προβλεπόμενη ανάπτυξη! Στην Ελλάδα, το ποσοστό απολύσεων έγινε 35%, λόγω «ιδιαιτέρων συνθηκών της ελληνικής αγοράς». Εδώ και δύο μήνες έχουν ανακοινωθεί 100 απολύσεις, όχι όμως και τα ονόματα, και κάθε εργαζόμενος καλείται σε συνέντευξη, μετά από την οποία του ανακοινώνεται αν μένει ή φεύγει, με προφανή σκοπό τη διαίρεση και την τρομοκράτηση των εργαζομένων. Στις 2/12, ο σύλλογος ιατρικών επισκεπτών προκήρυξε δίωρη στάση εργασίας και έγιναν παραστάσεις διαμαρτυρίας στα γραφεία της Roche σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Στις 19/11 οι εργαζόμενοι της **DHL** πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα κεντρικά γραφεία της εταιρίας, ενάντια στα σχέδια της εργοδοσίας για 60 απολύσεις. Η εταιρία κάλεσε την αστυνομία για να εκφοβίσει τους εργαζόμενους, που όμως απάντησαν με νέα κινητοποίηση στις 22/11 στις εγκαταστάσεις της DHL στο αεροδρόμιο της Αθήνας. Σε όλες τις εταιρίες του αεροδρομίου, οι εργαζόμενοι δέχονται επιθέσεις με απολύσεις, αυθαίρετες μετατροπές συμβάσεων και μειώσεις μισθών. Στη Swissport, η εργοδοσία ανακοίνωσε ότι θα απολύσει το 30% του προσωπικού και θα μειώσει τους μισθούς κατά 15%. Το προεδρείο του επιχειρησιακού σωματείου πρότεινε να δεχτούν οι εργα-

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΑΪΛΑΠΑ ΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

ζόμενοι να δουλέψουν τέσσερις επιπλέον μέρες το μήνα χωρίς αποζημίωση, ώστε να αποφύγουν την απόλυση. Ωστόσο, η γενική συνέλευση του σωματείου καταψήφισε την πρόταση. Η εργοδοσία απάντησε με εκδικητικές απολύσεις και τρομοκρατία στο χώρο δουλειάς, που ανάγκασε τους περισσότερους εργαζόμενους να δεχτούν τις επιπλέον μέρες εργασίας.

Στην Τράπεζα Πειραιώς, η εργοδοσία προωθεί πρόγραμμα εθελοντικών (πρακτικά υποχρεωτικών) αδειών από ένα έως τρία χρόνια, με διατήρηση του 40-50% των αποδοχών. Έχουν μάλιστα το θράσος να το διαφημίζουν ως πρωτοποριακό πρόγραμμα για όσους θέλουν χρόνο για τα παιδιά τους και τους ηλικιωμένους γονείς τους! Στην Αγροτική Τράπεζα, το κυβερνητικό σχέδιο προβλέπει μείωση μισθών τουλάχιστον 10%, κλείσιμο υποκαταστημάτων και συρρίκνωση εργασιών. Η διοίκηση απείλησε το σύλλογο εργαζομένων ότι αν δεν δεχθεί το σχέδιο, αυτό θα επιβληθεί με πράξη νομοθετικού περιεχομένου, κατά παράβαση του ίδιου του Συντάγματος!

Στο ΤΕΕ (Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας), οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία στις 30/11 και 1/12, ενάντια στις απολύσεις συμβασιούχων και διεκδικώντας την καταβολή στους συμβασιούχους δεδουλευμένων πέντε μηνών.

Στο Βόλο, στο εργοστάσιο **Κόντι**, οι εργάτες αντιστάθηκαν δυναμικά στις απολύσεις και η εργοδοσία προχώρησε σε κλείσιμο του εργοστασίου από τον Αύγουστο. Η ανυποχώρητη στάση των εργατών όμως ανάγκασε τους Γάλλους ιδιοκτήτες να επαναλειτουργήσουν το εργοστάσιο και να ανακαλέσουν τις απολύσεις, επιμένοντας ωστόσο σε πρόγραμμα «οικειοθελών» αποχωρήσεων.

Στον όμιλο τεχνικών εταιριών **Πράξιλα**, οι εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι από το Γενάρη και οι περισσότεροι έχουν προχωρήσει από τον Ιούνιο σε επίσχεση εργασίας. Πέτυχαν επίσης να δεσμευθούν πληρωμές προς τον όμιλο από δήμους και υπηρεσίες και να εκδοθεί δικαστική απόφαση που απαγορεύει τη μεταβολή της οικονομικής κατάστασής του. Στις 2/12, οι εργαζόμενοι μαζί με το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας στα γραφεία του ομίλου.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ!

Η σημασία των ΣΣΕ

Οι ΣΣΕ είναι συμφωνίες ανάμεσα σε εργαζόμενους και εργοδότες για την αμοιβή, την σχέση και τις συνθήκες εργασίας, επιδόματα, άδειες, αργίες κλπ. – δηλαδή κάθε τι ουσιαστικό που αφορά την εργασία.

Οι ΣΣΕ δεσμεύουν καταρχήν όσους τις υπογράφουν, σωματεία εργαζομένων και ενώσεις εργοδοτών που διαπραγματεύτηκαν ή εκπροσωπήθηκαν στις διαπραγματεύσεις.

Υπάρχουν διαφόρων ειδών ΣΣΕ, επιχειρησιακές, κλαδικές, ομοιοεπαγγελματικές, τοπικές, πανελλαδικές κλπ. Ισχύ ΣΣΕ έχουν επίσης: α) οι λεγόμενες Διαιτητικές Αποφάσεις του Οργανισμού Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ), β) Προεδρικά Διατάγματα ή Υπουργικές Αποφάσεις, που βγαίνουν κάτω από την πίεση κομματιών εργαζομένων, όταν υπάρχει αδυναμία διαπραγματεύσεων και συμφωνίας με τους εργοδότες (κυρίως λόγω έλλειψης συνδικαλιστικών οργάνων).

3 ακόμη σημεία είναι σημαντικά για τις ΣΣΕ:

(1) Καμία ατομική σύμβαση εργασίας (τέτοιες υπογράφουν όλοι οι εργαζόμενοι) δεν μπορεί είναι χειρότερη απ' ό,τι ορίζουν οι ΣΣΕ. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα: κανείς ανειδίκευτος δεν μπορεί να πληρώνεται χαμηλότερα από την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ), περίπου 730 ευρώ το μήνα μικτά για 40ωρη εβδομαδιαία εργασία. Οι ΣΣΕ καθορίζουν μια κατώτερη, στοιχειώδη προστασία, ένα όριο που μετριάξει τις ορέξεις των εργοδοτών.

(2) Ισχύει η «αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης» και της «εύνοιας υπέρ του εργαζόμενου». Δηλαδή, αν κάποιος εργαζόμενος καλύπτεται από δύο διαφορετικές ΣΣΕ (πχ. μια επιχειρησιακή και μια κλαδική) μπορεί να διαλέξει αυτόματα την ευνοϊκότερη γι' αυτόν. (εξαιρέση η υπερίσχυση της επιχειρησιακής ή κλαδικής ΣΣΕ σε βάρος της ομοιοεπαγγελματικής).

(3) Μέχρι τώρα, ΣΣΕ και διαιτητικές αποφάσεις αρκετά συχνά κηρύσσονται υποχρεωτικές σ' όλο τον κλάδο ή το επάγγελμα. Δηλαδή, αν μια κλαδική ή ομοιοεπαγγελματική ΣΣΕ κάλυπτε το 51% των εργαζομένων του κλάδου ή του επαγγέλματος, τότε υπήρχε και υπάρχει η διαδικασία επέκτασης και κήρυξης της ως υποχρεωτικής, με υπουργική απόφαση. Να ισχύει δηλαδή για όλους τους εργα-

ζόμενους και εργοδότες του κλάδου ή επαγγέλματος, ανεξάρτητα αν είναι ή όχι συνδικαλισμένοι, συμμετέχουν ή όχι στις διαπραγματεύσεις και στις συμφωνίες.

Ιστορικά, το παραπάνω πλαίσιο επιβλήθηκε με σκληρούς και αιματηρούς αγώνες της εργατικής τάξης. Υπάρχει και η άποψη ότι αυτό περιορίσε τη δύναμη των εργαζομένων και των σωματείων τους. Κατά τη γνώμη μας, η κατάκτηση αυτού του πλαισίου ήταν θετική, χωρίς η ύπαρξή του να εξασφαλίζει από μόνη της την προστασία των εργαζομένων αλλά χωρίς και να περιορίζει αυτόματα τη δυναμική των αγώνων. Είναι η ταξική πάλη και οι διακυμάνσεις της, οι διαθέσεις των ίδιων των εργαζομένων, η ποιότητα της ηγεσίας τους και πολλοί άλλοι παράγοντες (ανάπτυξη ή κρίση της οικονομίας κλπ.), που αλληλεπιδρούν για να καθορίσουν αν τελικά αυτό το πλαίσιο θα δράσει θετικά ή ανασταλτικά στους εργαζόμενους.

Η διάλυση των ΣΣΕ

Σήμερα πλέον, στην εποχή του παλιού και επικαιροποιημένου Μνημονίου, της Χούντας της Τρόικας και της κυβέρνησης, για τους ντόπιους και ξένους δανειστές και τους καπιταλιστές, τα πράγματα είναι απλά και ωμά. Θα πρέπει να υπάρχει **πλήρης «απελευθέρωση» της αγοράς εργασίας**. Να καταργηθεί κάθε προστασία των εργαζομένων.

Τι «προτείνει» λοιπόν η Τρόικα να νομοθετηθεί άμεσα;

α) Καθιέρωση της υπερίσχυσης των επιχειρησιακών ΣΣΕ έναντι όλων των άλλων, ακόμη και της ΕΓΣΣΕ, χωρίς περιττούς «περιορισμούς» που δεσμεύουν τους εργοδότες, όπως έχουν ήδη συμφωνήσει με την κυβέρνηση στο «Μνημόνιο 3». Δηλαδή: με την απειλή κλεισίματος της επιχείρησης, ο εργοδότης θα εκβιάζει για την υπογραφή μιας τέτοιας επιχειρησιακής ΣΣΕ, χωρίς κατώτατα όρια.

Για τις επιχειρήσεις που έχουν λιγότερους από 21 εργαζόμενους (και άρα δεν μπορεί να υπάρχει επιχειρησιακό σωματείο), θέλουν η υπογραφή από τουλάχιστον 2 εργαζόμενους μιας τέτοιας σύμβασης να αποτελεί αυτόματα επιχειρησιακή ΣΣΕ, που θα εφαρμόζεται και στους υπόλοιπους! Πρακτικά αυτό σημαίνει πλήρη ατομικοποίηση των εργαζομένων. Οι εργοδότες θα κάνουν «νόμο» την ανά-

γκη και το φόβο των πιο αδύναμων κομματιών των εργαζομένων.

β) Κατάργηση της δυνατότητας (διατυπωμένη στο νόμο 1264/82) επέκτασης και κήρυξης υποχρεωτικής μιας ΣΣΕ ή Διαιτητικής Απόφασης. Όσοι εργαζόμενοι δεν είναι συνδικαλισμένοι (η μεγάλη πλειοψηφία), δεν θα έχουν καμία προστασία. Ήδη διάφοροι εργοδότες απαιτούν από τους εργαζόμενους να προσκομίσουν χαρτί ότι είναι συνδικαλισμένοι -και μάλιστα απαιτούν να μάθουν σε ποιο σωματείο- για να ελέγξουν αν θα εφαρμόσουν τη ΣΣΕ. Πρόκειται για τσαλαπάτημα και των πιο στοιχειωδών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών.

γ) Αλλαγή του καθεστώτος της Διαιτησίας στον ΟΜΕΔ. Πιο συγκεκριμένα: 1) Να μπορούν να προσφεύγουν στη διαιτησία μονομερώς και οι εργοδότες. Μέχρι τώρα πήγαιναν από κοινού εργοδότες και εργαζόμενοι ή μονομερώς οι εργαζόμενοι, ως η πιο αδύναμη πλευρά. Τώρα, στο «όνομα της εξισορρόπησης των δύο πλευρών», η Τρόικα εκβιάζει να δοθεί και στους εργοδότες αυτό το δικαίωμα. Δηλαδή, θα μπορεί ο εργοδότης να πάει στη Διαιτησία και να ζητάει λύση, χωρίς τις «αγκυλώσεις» των κατώτερων ορίων των ΣΣΕ και της οποιασδήποτε προστασίας των εργαζομένων. Με λογιστικές αλχημείες στα βιβλία και τους ισολογισμούς της επιχείρησης, θα ζητάει από τον Διαιτητή «αμερόληπτα και αντικειμενικά» να... σώσει την επιχείρηση και τους εργαζομένους από τη χρεοκοπία! 2) Να αποφασίζει η Διαιτησία πλέον μόνο για την αμοιβή εργασίας και όχι για τα υπόλοιπα (!), τα οποία θα «χαθούν» στις διαπραγματεύσεις, έως ότου και αν υπάρξει συμφωνία.

Απέναντι σ' όλα αυτά, είναι γελοιότητα και προδοσία όσα ακούμε και βλέπουμε τελευταία για «σθεναρή» αντίσταση από την Κατσέλη, «διαπραγματεύσεις» από τον Παναγόπουλο κλπ. Μόνο ένας πανεργατικός ξεσηκωμός μπορεί να σαρώσει αυτό το καθεστώς της νέας δουλοπαροικίας όπου μας δένουν Τρόικα και κυβέρνηση, να σπάσει τις νέες αβάσταχτες αλυσίδες που ο καπιταλισμός και η κρίση του χαλκεύουν για την τάξη μας.

Το φοιτητικό κίνημα μπροστά στην καταστροφή της δημόσιας παιδείας

Σκληρό αναμένεται το 2011 για τη δημόσια παιδεία και την τριτοβάθμια εκπαίδευση ειδικότερα. Ήδη στον προϋπολογισμό έχουμε μια πρωτοφανή μείωση των κρατικών δαπανών, που πέφτουν σε ιστορικά χαμηλά επίπεδα. Η μείωση της χρηματοδότησης των ΑΕΙ είναι 27% και των ΤΕΙ 31%.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση συνεχίζει με γοργούς ρυθμούς τον «διάλογο» για τις αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Έχουν ξεκινήσει οι συναντήσεις της διακομματικής επιτροπής (συμμετέχουν ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ, Δημοκρατική Αριστερά και Οικολόγοι) και έχει ζητηθεί από τους πρωτάνεις στην προσεχή τους σύνοδο (10-11/12) να κάνουν τις τελικές τους προτάσεις πάνω στις «θέσεις διαβούλευσης» του Υπουργείου. Παράλληλα, με «διαρροές» στον τύπο γίνεται λόγος για σαρωτικό «Καλλικράτη» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το σχέδιο του υπουργείου για χωροταξική αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων και ΤΕΙ προβλέπει από κατάργηση τμημάτων ΤΕΙ της περιφέρειας με χαμηλή ζήτηση ή μετατροπή τους σε τοπικά επαγγελματικά κολέγια, μέχρι και κλείσιμο πανεπιστημίων με μεγάλη διασπορά των τμημάτων τους και αλληλοεπικαλύψεις επιστημονικών αντικειμένων. Στόχος από τα περίπου 500 τμήματα (286 σε ΑΕΙ και 213 σε ΤΕΙ), να παραμείνουν μόνο τα μισά μέχρι το τέλος του 2011! Η κυβέρνηση αναμένεται να εμφανίσει το νομοσχέδιο τον Γενάρη.

Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις

Μαζική και με ιδιαίτερο παλμό ήταν η συμμετοχή των φοιτητών στις κινητοποιήσεις για την 37η επέτειο του Πολυτεχνείου. Περίπου 50 σχολές και τμήματα πανελλαδικά τελούσαν υπό κατάλη-

ψη το τριήμερο 16-18 Νοέμβρη. Οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητών συνεχίστηκαν και τις επόμενες εβδομάδες σε αρκετούς συλλόγους. Στις 2 Δεκέμβρη -με συμμετοχή φοιτητικών συλλόγων από αρκετές πόλεις- πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 2.000 φοιτητών στο κέντρο της Αθήνας, με κατεύθυνση τη Βουλή. Την ίδια μέρα, μικρότερες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις.

Στο διάστημα 29/11-3/12, 46 σύλλογοι σε όλη τη χώρα είχαν πάρει αποφάσεις για καταλήψεις και συμμετοχή στην πορεία για τα δύο χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Σημαντικά στοιχεία σ' αυτό το γύρο συνελεύσεων είναι: α) Σχεδόν σε όλους τους συλλόγους προτείνονται πολήμερες καταλήψεις (3-7 μέρες). β) Αποφάσεις έχουν πάρει και αρκετά μεγάλοι σύλλογοι που ήταν σε αδράνεια για αρκετό καιρό (Φιλοσοφική και Νομική Αθήνας, Πολυτεχνείο Εξάνθης).

Αυτοί οι αριθμοί (καταλήψεων και διαδηλώσεων) δεν αποτελούν κάτι μεγάλο για το φοιτητικό κίνημα, αν αναλογιστεί κανείς τις κινητοποιήσεις του πρόσφατου παρελθόντος (καταλήψεις 2006-07, Δεκέμβρης 2008) αλλά και το μέγεθος της επίθεσης της κυβέρνησης. Η διαδήλωση όμως στις 6/12 (επέτειος δολοφονίας Γρηγορόπουλου) στην Αθήνα έσφυζε από φοιτητές και μαχητικότητα, δείχνοντας τις διεργασίες που είναι σε εξέλιξη.

Το αν το φοιτητικό κίνημα θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και θα πραγματοποιήσει κινητοποιήσεις αντίστοιχες με το μέγεθος της σημερινής επίθεσης, δεν είναι ούτε γρίφος για δυνατός λύτες ούτε αντικείμενο προβλέψεων από ειδικούς.

Σίγουρα συγκεντρώνονται για πρώτη φορά τόσες πολλές προϋποθέσεις, όχι μόνο για τη δημιουργία ενός αμιγώς φοιτητικού κινήματος καταλήψεων αλλά και για τη δημιουργία -με αιχμή και πυροδότη τους φοιτητές/μαθητές- ενός συνολικού μετώπου (φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι, άνεργοι), που θα πιάσει το περσινό νήμα των απεργιακών κινητοποιήσεων και θα έρθει σε ευθεία σύγκρουση με τη χούντα κυβέρνησης-Τρόικας και μνημόνιο διαρκείας.

Το φοιτητικό κίνημα είναι απαραίτητο να έχει ένα συγκεκριμένο σχέδιο, τόσο όσον αφορά τα αιτήματα αλλά και τις μορφές πάλης του:

Τα αιτήματα. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να κινηθεί σε τέσσερις βασικούς άξονες:

α) Να αποσυρθούν οι προτάσεις Διαμαντοπούλου

β) Αύξηση των δαπανών για την παιδεία

γ) Διαγραφή του χρέους

δ) Να φύγει η χούντα Τρόικας-κυβέρνησης

Οι μορφές οργάνωσης και πάλης. Εδώ πραγματικά το φοιτητικό κίνημα πρέπει να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα. Δεν πρέπει ν' αφήνουμε «να πέσει κάτω τίποτα» και ν' αγωνιζόμαστε για όποιο θέμα προκύπτει. Είναι απαραίτητο άμεσα να ξεκινήσει μια καλύτερη προετοιμασία και οργάνωση του φοιτητικού κινήματος με:

α) Καμπάνιες ενημέρωσης σε όλες τις σχολές για τις αλλαγές σε ΑΕΙ-ΤΕΙ και τα νέα μέτρα του προϋπολογισμού.

β) Διενέργεια Γενικών Συνελεύσεων άμεσα και παντού με στόχο τις καταλήψεις διαρκείας.

γ) Καταλήψεις, αποκλεισμοί δρό-

μων/δημοσίων κτηρίων/συγκοινωνιών.

δ) Διαδηλώσεις σε πόλεις και γειτονιές, αλλά και πανελλαδικές.

ε) Δυναμικές κινητοποιήσεις για ζητήματα παράλληλα με τα φοιτητικά (ξεπούλημα ΔΕΚΟ, κατάργηση δημόσιας υγείας, εργατικοί αγώνες κλπ.)

ζ) Καμπάνιες ενημέρωσης σε σχολεία, εργασιακούς χώρους και γειτονιές.

η) Δημιουργία κοινών συντονιστικών και επιτροπών φοιτητών-μαθητών-εργαζομένων.

Ως **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ)** πρέπει να βάλουμε δυναμικά το σχέδιο αυτό στους συλλόγους που παρεμβαίνουμε και στα συντονιστικά των φοιτητικών συλλόγων. Παράλληλα πρέπει να συνδέουμε επίμονα την πάλη αυτή με την πάλη για την οριστική ανατροπή αυτής της κατάστασης και την επιβολή μιας άλλης διαχείρισης και οργάνωσης της εκπαίδευσης, της κοινωνίας και της οικονομίας για να σωθούμε από την κρίση και τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, που συνεχώς εντείνεται. Να αγωνιστούμε για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους, μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Γ.Θ.

(Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ και ΤΡΟΪΚΑ «ΣΦΑΖΟΥΝ» ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Η πολιτική του Μνημονίου που επιβάλλει η χούντα κυβέρνησης-Τρόικας έχει αρχίσει ήδη να δείχνει τα καταστροφικά της αποτελέσματα και στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Μετά τις ελλείψεις σε καθηγητές και βιβλία που έχουν γενικευτεί, μετά την κατάπτυστη απόφαση για κατάργηση της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης (ΠΔΣ) την στιγμή που πολλοί μαθητές εγκαταλείπουν τα φροντιστήρια γιατί οι οικογένειές τους δεν μπορούν να ανταποκριθούν στα έξοδα, η κυβέρνηση σε συνεργασία με δημάρχους και νομάρχες κάνει τις πρώτες κινήσεις για την κατάργηση της δωρεάν μεταφοράς των μαθητών, όπου αυτή είναι κατοχυρωμένη. Κάτι τέτοιο έγινε και στα Αθλητικά σχολεία της Θεσσαλονίκης (3 Γυμνάσια και 3 Λύκεια), όπου οι διευθυντές έδωσαν στους γονείς των μαθητών να υπογράψουν έγγραφο με το οποίο δηλώνουν ότι αναλαμβάνουν την ευθύνη για τη μετα-

φορά τους από και προς το σχολείο. Οι μαθητές αντέδρασαν και ξεκίνησαν κινητοποιήσεις στη νομαρχία Θεσσαλονίκης και στο πρώην Υπ. Μακεδονίας-Θράκης, διαμαρτυρούμενοι τόσο για το πρόβλημα στη μεταφορά τους όσο και για την έλλειψη γυμναστών στα σχολεία τους (αντίστοιχο πρόβλημα υπάρχει στα μουσικά σχολεία, όπου δεν υπάρχουν καθηγητές μουσικής!). Μέχρι σήμερα, υπάρχουν μόνο γενικόλογες και ψευδείς υποσχέσεις διευθυντών ότι το πρόβλημα θα λυθεί, προκειμένου να ανακόψουν την αγωνιστική διάθεση των μαθητών.

Δεν είναι τυχαίο ότι ανάλογη πρόταση για την κατάργηση της μεταφοράς μαθητών είχε κάνει και ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Προβόπουλος. Είναι τόση η μανία της κυβέρνησης και των δανειστών-τοκογλύφων για χρήματα, που η κατάργηση της Δημόσιας Παιδείας, το πλήρες ξεπούλημα των σχολείων για να πληρωθούν τα χρέη πρέπει να θεωρείται σίγουρο.

Το Μνημόνιο βάζει στο στόχαστρο και την υγεία, τις εργασιακές σχέσεις, τα δημοκρατικά δικαιώματα, πράγματα δηλαδή που αφορούν άμεσα τη ζωή και το μέλλον μας. Ο προϋπολογισμός της κυβέρνησης για το 2011 είναι ενδεικτικός του τι μας περιμένει. Η χρηματοδότηση για τα σχολεία μειώνεται κατά 20%, παρά τις δεσμεύσεις της κυβέρνησης ότι δήθεν δεν θα έκοβε λεφτά από την παιδεία. Ανάλογες μειώσεις και περικοπές θα έχουν και όλες οι δημόσιες δαπάνες που αποτελούν τη βάση του βιοτικού μας επιπέδου.

Ο μόνος τρόπος για να σώσουμε τη Δημόσια Παιδεία από τους κανίβαλους της Τρόικας και του ΠΑΣΟΚ είναι να αγωνιστούμε ενάντια στο Μνημόνιο και τη χούντα της αγοράς που το έχει επιβάλλει. Το παράδειγμα των μαθητών των αθλητικών σχολείων πρέπει να το ακολουθήσει όλο το μαθητικό κίνημα. Να ανασυγκροτήσει τις δομές αυτοοργάνωσής του (συνελεύσεις και συ-

ντονιστικά), να προχωρήσει σε ένα κίνημα καταλήψεων στα σχολεία και να γίνει δυναμικό κομμάτι μιας κοινωνικής εξέγερσης για την ανατροπή του Μνημονίου και την επιβολή των λύσεων της νεολαίας και των εργαζομένων.

Η Μαθητική Αντεπίθεση, με αρχή τη διαδήλωση της 17ης Νοέμβρη, ξεκίνησε μια καμπάνια σε σχολεία και φροντιστήρια της Θεσσαλονίκης, καλώντας τους μαθητές στην πορεία, όπου τελικά κατέβηκε μ' ένα αρκετά καλό μπλοκ. Παράλληλα στήριξε άμεσα τις κινητοποιήσεις των μαθητών στα αθλητικά σχολεία. Η καμπάνια αυτή συνεχίζεται, καθώς τόσο στις 6 Δεκέμβρη, δύο χρόνια μετά τη δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από την αστυνομία, όσο και στη γενική απεργία στις 15 Δεκέμβρη, πιστεύουμε ότι η παρουσία των μαθητών πρέπει να είναι μαζική.

Επαναπρόσληψη συναδέλφου στο φροντιστήριο «ΣΥΣΤΗΜΑ»

Την Πέμπτη 18 Νοέμβρη 2010 ο εργοδότης στο Φροντιστήριο Μέσης Εκπαίδευσης «ΣΥΣΤΗΜΑ» υποχώρησε πλήρως και αποδέχτηκε την επαναπρόσληψη του συναδέλφου Σ. Ιωαννίδη, τον οποίο είχε εκδιώξει στις 27/10 επειδή είχε ζητήσει να αμειβεται με βάση τη συλλογική σύμβαση εργασίας του κλάδου και όχι με 7,5 ευρώ την ώρα που του έδινε ο εργοδότης. Σε συνάντηση του εργοδότη με εκπρόσωπους του Σωματίου και τον εκδιωχθέντα συναδέλφο, ο εργοδότης αποδέχτηκε: α) την άμεση επαναπρόσληψη του συναδέλφου και την υπογραφή σύμβασης ορισμένου χρόνου έως τη λήξη της ακαδημαϊκής χρονιάς. β) Την ένταξη του συναδέλφου στο πρόγραμμα διδασκαλίας, με τον ίδιο αριθμό ωρών που είχε πριν την απόλυσή του, γ) την αποζημίωση ως προς τις αποδοχές και τα ένσημα-ημέρες ασφάλισης για τις ημέρες που ο συναδέλφος ήταν εκτός εργασίας και δ) την ανάληψη από τον εργοδότη των δικαστικών εξόδων στα οποία είχε αναγκαστεί ο συναδέλφος.

Η υποχώρηση αυτή έγινε κάτω από το βάρος της πίεσης που άσκησε το Σωματείο μας. Για την Πέμπτη 18/11, είχαμε αποφασίσει και προετοιμάσει δίωρη στάση εργασίας στο φροντιστήριο «ΣΥΣΤΗΜΑ» και συγκέντρωση διαμαρτυρίας, έξω από το φροντιστήριο, ενάντια στην απόλυση του συναδέλφου μας. Για τη συγκέντρωση και τη στάση είχαμε κάνει ανοικτό κάλεσμα σε μαθητές, γονείς και εργαζόμενους του φροντιστηρίου αλλά και της περιοχής και απευθύναμε κάλεσμα σε άλλα Σωματεία, σε εργασιακούς χώρους, σε φοιτητικούς συλλόγους, στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης.

Καθοριστική σημασία στην υποχώρηση του εργοδότη είχαν: οι επί δύομισή βδομάδες καθημερινές διαμαρτυρίες, με ντουντούκα, προκηρύξεις, αφίσες και κείμενα συλλογής υπογραφών συμπάραστασης στον απολυμένο και τον αγώνα μας, η συμμετοχή αρκετών συναδέλφων από το Σωματείο και τον χώρο μας όχι μόνο στις διαμαρτυρίες αλλά και στην προετοιμασία τους, στις επισκέψεις στο ίδιο το φροντιστήριο αλλά και στα γειτονικά, για την ενημέρωση των συναδέλφων, η στήριξη από εργαζόμενους και φοιτητές αλληλέγγυους, η σχεδιασμένη προσεκτικά απεύθυνσή μας σε καθηγητές και καθηγήτριες, μαθητές και μαθήτριες του ίδιου του φροντιστηρίου, η συμπάρασταση όλων αυτών παρά τις συκοφαντίες ή τα ψέματα του εργοδότη. Επίσης σημαντικό ρόλο έπαιξαν τα ψηφίσματα συμπάραστασης από άλλα Σωματεία, από Γενικές Συνελεύσεις Φοιτητικών Συλλόγων καθώς και από το ΕΚΘ.

Ιδιαίτερη σημασία στην εξέλιξη του αγώνα είχε και το πέρασμα της πορείας περίπου 1.000 διαδηλωτών ενάντια στο Μνημόνιο, τη Δευτέρα 15/11, στην οποία συμμετείχαμε ως Σωματείο. Η ολιγόλεπτη στάση της πορείας έξω από το φροντιστήριο «ΣΥΣΤΗΜΑ» και η παράσταση διαμαρτυρίας στον εργοδότη του φροντιστηρίου, από αντιπροσωπία

ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΕΙ Η ΑΠΟΛΥΣΗ

του εκπαιδευτικού Σ. Ιωαννίδη από το φροντιστήριο "ΣΥΣΤΗΜΑ"

ΤΡΙΤΗ 16/11 στις 7μμ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το φροντιστήριο (Βασ. Όλγας 203)

ΠΕΜΠΤΗ 18/11, 7-10μμ ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
στο φροντιστήριο ΣΥΣΤΗΜΑ (Βασ. Όλγας 203)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16/11 στις 6μμ
Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το φροντιστήριο (Αγ. Σοφίας 39)

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ - ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ:

- Άμεση επαναπρόσληψη του συναδέλφου
- Καμία απόλυση για συνδικαλιστικούς λόγους
- να εφαρμόζεται η σύμβαση εργασίας του κλάδου για όλους

ΚΑΛΟΥΜΕ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΝΑ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΗ ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

Εργαζόμενοι εκπαιδευτικών-εκπαιδευτών σε:
φροντιστήρια κάθε είδους (Μέσης Εκπαίδευσης, Ξένων γλωσσών, ΑΣΕΠ, κλπ)
Ιδιωτικά ΙΕΚ, ΚΕΚ, ΚΕΣ, ΕΕΣ
Ιδιωτικές και δημοτικές επιχειρήσεων σχολές χορού, γυμναστήρια, ωδεία, σχολές μουσικής
Ιδιωτικούς και δημοτικούς επιχειρήσεων παιδικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς.

Επικοινωνία: τηλ.:2310-265 730, e-mail:somiekth@gmail.com, www.smeth.gr
Γραφείο: ΕΚΘ (Αριστοτέλους 32, 4ος όροφος, 1ο γραφείο. Μέρσις λετοπούλας. Δευτέρα, Τετάρτη & Παρασκευή: 10-12 πμ.

του Σωματίου και του ΕΚΘ, έδωσε έμπρακτα στον εργοδότη να καταλάβει το τι εννοούμε όταν λέμε ανυποχώρητος αγώνας. Τελικά, και κάτω από την πίεση της στάσης εργασίας στις 18/11, ο εργοδότης υποχώρησε.

Αυτή η νίκη έχει πολύ μεγάλη σημασία για το Σωματείο και τους χώρους εργασίας μας. Μας δείχνει ότι με δυναμικές κινητοποιήσεις πρέπει και μπορούμε να ενώσουμε τη μεγάλη πλειοψηφία εργαζόμενων, μαθητών και γονιών. Πολύ σύντομα θα καλεστούμε όλοι όσοι εργαζόμαστε ως εκπαιδευτικοί να παραδώσουμε στο αφεντικό-αφέντη τα «πάντα», για να σωθεί η επιχείρηση. Πολύ σύντομα επίσης δανειστές, εργοδότες και κυβέρνηση θα προσπαθήσουν να επιβάλουν χειρότερα Μνημόνια: **Απολύσεις, μείωση μισθών, κατάργηση συμβάσεων, αυξήσεις φόρων, τιμών βασικών ειδών κατανάλωσης και λογαριασμών ΔΕΚΟ.** Περιορισμούς σε κάθε είδους κοινωνικές δαπάνες για υγεία, παιδεία κλπ, με πολλαπλές επιπτώσεις στην καθημερινή μας ζωή. Αυτή η νίκη μας είναι μια μικρή αλήθεια νίκη, όμως έχει μια τεράστια σημασία, γιατί δείχνει τον μοναδικό δρόμο, της αντίστασης σε όλα αυτά που μας ετοιμάζουν.

Ως Σωματείο πιστεύουμε ότι ούτε στιγμή δεν έχουμε περιθώριο να κάτσουμε πάνω στις «δάφνες» αυτής της νίκης, κυρίως λόγω όλων των παραπάνω. Πρέπει άμεσα να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματά μας **για την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, των θέσεων εργασίας και της παιδείας.**

Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

Τηλ. 2310-265 730

e-mail: somiekth@gmail.com

ιστοσελίδα: www.smeth.gr

Από την δράση μας

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Στις 9/12 πραγματοποιούνται στις πέντε ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης οι εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ και αντιπροσώπων στο συνέδριο της ΕΔΟΘ (νομαρχιακό τμήμα της ΑΔΕΔΥ), εν μέσω των νέων βάρβαρων μέτρων και του προϋπολογισμού-καρμανιόλα της κυβέρνησης και της Τρόικας.

Με το λεγόμενο «**νέο μισθολόγιο**» των δημοσίων υπαλλήλων θα γίνουν νέες μειώσεις μισθών και επιδομάτων. Οι επιχορηγήσεις των ασφαλιστικών ταμείων μειώνονται κατά 31%, προδιαγράφοντας την κατάρρευση του ΟΠΑΔ, του Μετοχικού Ταμείου Δημοσίων Υπαλλήλων, του Ταμείου Πρόνοιας. Η κάθετη μείωση των δαπανών για την παιδεία θα οδηγήσει άμεσα σε διδάκτρα και κλεισιμο/συγχώνευση ΑΕΙ-ΤΕΙ και σχολείων.

Μέσα σ' αυτή τη συγκυρία, η ΠΑΣΚΕ καλλιεργεί αυταπάτες ότι με το «Ενιαίο» Μισθολόγιο οι εκπαιδευτικοί θα πάρουν ακόμα και αυξήσεις (!), προσπαθώντας να τους εφησυχάσει και αδρανοποιήσει, βοηθώντας την κυβέρνηση να περάσει το νέο «φτωχολόγιο».

Λιγότερο χυδαία (μιας και είναι στην αντιπολίτευση), αλλά τελείως συντεχνιακά, η ΔΑΚΕ προσπαθεί προκλητικά να πείσει ότι συμμετείχε το προηγούμενο διάστημα στις κινητοποιήσεις του κλάδου! Έτσι επιχειρεί, αν και δυσκολεύεται, να αρθρώσει αντιπολιτευτικό λόγο προς την ΠΑΣΚΕ, αλλά και να καλλιεργήσει διαιρέσεις στο εσωτερικό των εργαζομένων, υπονομεύοντας την ανάπτυξη ενωτικών πανεργατικών κινητοποιήσεων.

Η **Αγωνιστική Συνεργασία**, αν και σε μεγάλο βαθμό περιγράφει την επίθεση (κυρίως στα επιμέρους), δεν δείχνει καμία εμπιστοσύνη στους εργαζόμενους και δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια για την οργάνωσή τους στη βάση. Προτάσσει ως λύση του προβλήματος της μη ενεργής συμμετοχής των συναδέλφων στις διαδικασίες των ΕΛΜΕ τις... οργανωτικές και καταστατικές αλλαγές (ενοποίηση και ανά διετία διεξαγωγή εκλογών για όλα τα όργανα).

Η **ΕΣΑΚ-ΔΕΕ** και το ΠΑΜΕ εστιάζει στην ενίσχυση του μηχανισμού και της εκλογικής της επιρροής, ακολουθώντας διασπαστικές πρακτικές. Δεν δίστασε την ίδια στιγμή που κατηγορούσε την ηγεσία της ΟΛΜΕ ως ξεπουλημένη, να ψηφίσει εν λευκώ εξουσιοδότηση στο ΔΣ της ΟΛΜΕ για κήρυξη 24ωρης απεργίας. Ισχυριζόμενη ότι η κλιμάκωση των αγώνων δεν σχετίζεται με τη διάρκεια τους, προσπαθεί να μπλοκάρει οποιαδήποτε προσπάθεια οργάνωσης κινητοποιήσεων διάρκειας.

Οι **Παρεμβάσεις**, ενώ συμμετέχουν και συμβάλλουν στις κινητοποιήσεις, ακολουθούν μια αντιφατική πολιτική που αγνοεί τις σημερινές ανάγκες του κινήματος. Ενώ καταγγέλλουν σε χίλιους τόνους την «πουλημένη» ηγεσία, επικεντρώνουν στο να την «πέσουν» να οργανώσει αγώνες. Χρησιμοποιούν ιδεολογήματα όπως η «ενότητα της αριστεράς» και διάφορους ετερόκλητους εκλογικιστικούς συνδυασμούς για αύξησουν την εκλογική επιρροή τους, την οποία και θεωρούν πανάκεια για το κίνημα. Υποβαθμίζουν την αναγκαιότητα δημιουργίας επιτροπών βάσης και δομών αυτοοργάνωσης που επιτρέπουν το πέρασμα των αγώνων στα χέρια των ίδιων εκπαιδευτικών.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών στην παρέμβαση της εξήγησε στους συναδέλφους το μέγεθος και την σπουδαιότητα της επίθεσης, αλλά ταυτόχρονα ανέδειξε και ένα σχέδιο για την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του συνδικαλιστικού κινήματος και την ανάπτυξη των αγώνων. Εξήγησαμε ότι πρέπει να καταπαιστούμε σοβαρά με την οργάνωση ενός μετώπου όλων των δημοσίων υπαλλήλων ενάντια στο νέο «φτωχολόγιο» - και ενός μετώπου με γονείς, μαθητές, όλη την κοινωνία για να σώσουμε τα σχολεία μας από την οικονομική κατάρρευση. Με μαζική συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις, με κοινές συνελεύσεις και δράσεις με τους γονείς, με επιτροπές αγώνα σε κάθε σχολείο, σύλλογο, περιοχή και πανελλαδικά, να οργανώσουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα, με στόχο τη Γενική Απεργία Διάρκειας, για να ακυρωθούν τα βάρβαρα μέτρα, να διαγραφεί το χρέος, να φύγει η άθλια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η χούντα του Μνημονίου και της Τρόικας.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ιρλανδία

ΑΠΟΙΚΙΑ ΞΑΝΑ

Περίληψη άρθρου από την ιστοσελίδα της ιρλανδικής τροτσικιστικής οργάνωσης
Σοσιαλιστική Δημοκρατία (συμπαθούσα της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς)

Π' αυτό άραγε... πέθαναν (οι άνθρωποι του 1916) [1]: τη διάσωση από τη γερμανίδα καγκελάριος; ...παραδώσαμε την κυριαρχία μας στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο... (από άρθρο των ιρλανδικών Times)

Η σημερινή κρίση προκλήθηκε από την κατάρρευση της ιρλανδικής καπιταλιστικής στρατηγικής. Η οικονομία της Ιρλανδίας είναι μια εξαρτημένη οικονομία και το ιρλανδικό κεφάλαιο δεν έχει παρά μία μόνο στρατηγική - την υποταγή στο διεθνικό κεφάλαιο. Προκειμένου να διασφαλίσουν την αγορά των ομολόγων, πρόσφεραν ακλόνητες εγγυήσεις τόσο στις δικές τους αποσπασμένες τράπεζες, όσο και στις μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες. Επί της ουσίας είχαμε εθνικοποίηση των χρεοκοπημένων τραπεζών, δημιουργία μιας «κακής τράπεζας» [2], της NAMA, και μαζική λιτότητα. Η υποστήριξη της συνδικαλιστικής ηγεσίας, που διατήρησε την πολιτική της «συνεργασίας των κοινωνικών εταίρων», ήρθε να συμπληρώσει το μίγμα. Το κερασάκι ήταν η πληθώρα ψεμάτων, που επίμονα υποτιμούσαν το ύψος του «κακού χρέους» [2]. Όλο αυτό το οικοδόμημα σωριάστηκε τη «Μαύρη Πέμπτη», στις 30 Σεπτεμβρίου, όταν αποκαλύφθηκε ένα νούμερο που πλησίαζε το πραγματικό μέγεθος της απαιτούμενης διάσωσης των τραπεζών. [...] Το επιτόκιο του ιρλανδικού χρέους ξεπέρασε το 9% και πρακτικά η Ιρλανδία χρεοκόπησε.

Ο Υπουργός Οικονομίας υποσχέθηκε ένα τετραετές πρόγραμμα με διπλασιασμό των άγριων περικοπών από 3 σε 6 δις ευρώ και μια «διόρθωση» συνολικού ύψους 15 δις ευρώ.

Η ιρλανδική κυβέρνηση καυχόταν ότι δεν υπήρχε ανάγκη να δανειστούν χρήματα μέχρι το 2011. Ήταν η ελπίδα ότι κάτι θα βελτιωνόταν. Από εκεί και μετά, ο έλεγχος άρχισε να μεταφέρεται κρυφά στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Η ιρλανδική κρίση έχει επιπτώσεις στην Ευρώπη. Αν είναι έστω και λίγο πιθανό η Ιρλανδία να μην μπορέσει να ανταποκριθεί στις οικονομικές της υποχρεώσεις, τότε αυτό αφορά και άλλες αδύναμες οικονομίες, πράγμα που αντανάκλαται στα αυξανόμενα επιτόκια με τα οποία χρεώνονται, επιδεινώνοντας ακόμα περισσότερο τη σπειροειδή εξέλιξη της κρίσης. Η ικανότητα των ευρωπαϊκών δυνάμεων να χειριστούν την κρίση τίθεται σε αμφισβήτηση και το ευρώ αποδυναμώνεται.

Η στρατηγική των ιμπεριαλιστών στη νέα ιρλανδική αποικία είναι να παρέχουν επαρκή κεφάλαια από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα ώστε να κατευθύνουν τους φόβους της αγοράς και στη συνέχεια να ξεκινήσουν ένα τεράστιο πείραμα για να δουν πόσα [...] μπορούν να απομυζήσουν από την ιρλανδική οικονομία. Είναι πιθανό πολλές απ' αυτές τις προτάσεις να προέρχονται από την εμπειρία της Ελλάδας [...].

Οι προϋποθέσεις (για την παροχή αυτών των κεφαλαίων) θα περιλαμβάνουν μεταρρύθμιση ή άμεση κατάργηση των προγραμμάτων κοινωνικής πρόνοιας, ιδιωτικοποίηση των κρατικών περιουσιακών στοιχείων, περικοπές στις επενδύσεις, άμεση αύξηση και διεύρυνση της βάσης του ΦΠΑ, αυξήσεις στην έμμεση φορολογία και διεύρυνση της φορολογικής βάσης της ακίνητης περιουσίας. Στις δημόσιες συντάξεις θα συνδεθεί η ηλικία συνταξιοδότησης με τις την αύξηση του προσδόκιμου ζωής και θα έχουμε περικοπές των υψηλότερων συντάξεων, αλλαγή της βάσης υπολογισμού τους (σύνδεση με το μέσο όρο των μισθών όλου του εργατικού βίου), μείωση των ανώτατων και περιορισμό των πρόωρων συντάξεων. Η δραματικότερη, ίσως, συνέπεια θα είναι η ταχύτητα με την οποία θα κατακυληθεί το επίπεδο ζωής [...].

Το μεγαλύτερο, ίσως, όπλο των καπιταλιστών είναι η σύμπραξη της ηγεσίας των συνδικάτων. Ο γραμματέας της Ιρλανδικής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων δήλωσε: «[...] υπάρχει ένας καλύτερος και δικαιότερος τρόπος... να επεκτείνουμε την περίοδο της προσαρμογής και να δώσουμε βάρος στις θέσεις εργασίας και την ανάπτυξη». Δηλαδή να μας πάρει περισσότερο χρόνο και να ξοδέσουμε περισσότερα σε επενδύσεις που δεν έχουν προσδιοριστεί - ένα παλαβό σενάριο, όταν οι συνέπειες του πιο μακροχρόνιου δανεισμού θα είναι η προσθήκη πολλών περισσότερων δισεκατομμυρίων σε τόκους.

Το δάνειο (από τον «μηχανισμό στήριξης») έχει στόχο να προστατεύσει το ευρώ και όχι την Ιρλανδία. Θα αυξήσει το χρέος της Ιρλανδίας και θα την καθλώσει για χρόνια σε μέτρα ακόμα πιο ακραία από τις πρωτοφανείς περικοπές που ήδη προτείνονται. Υπάρχει, λοιπόν ένα τεράστιο πολιτικό ρίσκο για τους ιρλανδούς καπιταλιστές, από την τεράστια απώλεια κύρους και πολιτικής εξουσίας που συνεπάγεται η επιστροφή της χώρας στην κατάσταση της αποικίας. [...] Φοβού-

νται μήπως η Ευρώπη τους εγκαλέσει σ' ένα δικαιότερο φορολογικό καθεστώς. Είναι πεισμένοι πως η προηγούμενη επιτυχία του «Κέλτικου Τίγρη» οφείλεται στην πολιτική φορολόγησης των επιχειρήσεων με μόλις 12,5%. Αν υποχρεωθούν να φορολογήσουν με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, φοβούνται ότι δεν θα μπορέσουν να επιστρέψουν στις «καλές εποχές».

Η Μέρκελ, κύρια εκπρόσωπος του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, μπορεί (τουλάχιστον για λίγο) να κουνάει το δάχτυλο στους κατόχους ομολόγων. Οι εξαρτημένοι εκπρόσωποι της ιρλανδικής νεοαποικίας δεν μπορούν. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία [...] μετά από δεκαετίες ολόκληρες «κοινωνικής συνεργασίας» δεν μπορεί επίσης. Όμως το ιρλανδικό κεφάλαιο είναι καταδικασμένο, είτε το κάνει είτε όχι. Ο λογαριασμός είναι υπερβολικά μεγάλος.

Οι ιρλανδοί εργαζόμενοι μπορούν να κόψουν το γόρδιο δεσμό. Μην πληρώνετε! Αρνηθείτε το χρέος! Δεν είναι δικό μας! [...] Κλείστε τις σκάρτες τράπεζες - κατασχέστε τα περιουσιακά στοιχεία των κερδοσκόπων - δημιουργήστε μια τράπεζα των εργαζομένων που θα διαχειριστεί την πραγματική οικονομία. Τι έχουμε να χάσουμε; Θα βρεθούμε σε πόλεμο με τους κατόχους ομολόγων, αλλά, ούτως ή άλλως, αυτοί μας έχουν ήδη κηρύξει τον πόλεμο. Η πρόταση για μια ανεξάρτητη καπιταλιστική Ιρλανδία, που έθεσε η πλειοψηφία των επαναστατών του 1916, ολοκλήρωσε την πορεία της στις 18 Νοεμβρίου 2010. Χρειαζόμαστε μια νέα Διακήρυξη Ανεξαρτησίας - τη διακήρυξη της απελευθέρωσης από το κεφάλαιο. Οι ιρλανδοί εργαζόμενοι [...] μπορούν να ενωθούν με την τεράστια μάζα των ευρωπαϊκών εργαζομένων και καταπιεσμένων και να αγωνιστούν για μια ελεύθερη Ιρλανδία σε μια Ευρώπη των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών, φάρο ελπίδας για ολόκληρο τον κόσμο.

18 Νοεμβρίου 2010

Σημειώσεις

[1] Το 1916 ξεκίνησε η επανάσταση για την ανεξαρτησία της Ιρλανδίας από την βρετανική αυτοκρατορία.

[2] «Κακό χρέος» είναι αυτό που έχει λίγες πιθανότητες ή δεν μπορεί ή να εξυπηρετηθεί/αποπληρωθεί. Συνήθως οι κυβερνήσεις δημιουργούν «κακές τράπεζες» όπου σκόπιμα συσσωρεύουν «κακά» περιουσιακά στοιχεία (τοξικά ομόλογα κλπ.), προκειμένου να περιοριστεί η επίδρασή τους στο υπόλοιπο χρηματοπιστωτικό σύστημα.

στον κόσμο...

ΑΓΓΛΙΑ

Φοιτητές, μαθητές και καθηγητές διαδηλώνουν με πρωτοφανή μαζικότητα και δυναμική ενάντια στο νόμο που επιβάλλει εξωφρενικά δίδακτρα στα πανεπιστήμια (έως και τριπλάσια από τις 3.290 λίρες ετησίως που ήδη πληρώνουν), την ίδια στιγμή που περικόπεται σημαντικά η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων. Οι διαδηλώσεις του Νοέμβρη ήταν οι μεγαλύτερες στην Αγγλία εδώ και τουλάχιστον 25 χρόνια. Στις 10/11, 50.000 φοιτητές και καθηγητές κατέκλυσαν το Λονδίνο, έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό μπροστά στο κοινοβούλιο, κατέλαβαν για μερικές ώρες τα γραφεία των κυβερνώντων Συντηρητικών, σπάζοντας τζάμια και ανάβοντας φωτιές. Οι περίπου 100 συλλήψεις δεν τους σταμάτησαν και οι διαδηλώσεις στις 24/11 ήταν εξίσου μαζικές σε όλη την Βρετανία. Η οργάνωση του φοιτητικού κινήματος στηρίζεται στις γενικές συνελεύσεις, ενώ προχωρά ο συντονισμός με μαθητές και καθηγητές και υπάρχουν καταλήψεις σε 16 πανεπιστήμια.

ΙΤΑΛΙΑ

Φοιτητές και μαθητές παλεύουν ενάντια στο νομοσχέδιο της υπουργού Ζελμίνι, που πετοσκοφεί τα κονδύλια της Παιδείας, συγχωνεύσει και κλείνει σχολές, μειώνει τις θέσεις των δασκάλων (πετώντας στον δρόμο 87.000 εργαζόμενους σε διάστημα τριών ετών) και αυξάνει τον χρόνο εργασίας τους. Στις 23-24/11, με καταλήψεις σε πολλά σχολεία και σχολές, χιλιάδες νέοι βγήκαν στους δρόμους της Ρώμης, του Τορίνο, της Περούτζια, του Σαλέρνο κ.α. Στη Ρώμη, προσπάθησαν να μπουν στη Γερουσία όταν συζητιόταν το νομοσχέδιο. Αφού εμποδίστηκαν από την αστυνομία, πέταξαν αυγά και κατευθύνθηκαν προς την κατοικία του Μπερλουσκόνι, όπου αντιμετώπισαν και πάλι τα MAT, με αποτέλεσμα δύο διαδηλωτές να συλληφθούν και δεκάδες να τραυματιστούν. Στις 1/12, ενώ η Βουλή των Αντιπροσώπων ενέκρινε το νομοσχέδιο, χιλιάδες ξανακατέβηκαν στους δρόμους, καταλαμβάνοντας τουλάχιστον 18 σιδηροδρομικούς σταθμούς, δημαρχεία, το τοπικό αεροδρόμιο της Πίζας και επιχειρήσαν να εισβάλλουν στη Βουλή την ώρα της ψηφοφορίας. Παρά την αστυνομική αγριότητα και την ψήφιση του νομοσχεδίου, οι αγώνες της νεολαίας δεν πρόκειται να σταματήσουν!

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στις 27/11, 2.000 εργαζόμενοι των τρένων διαδήλωσαν στη Μαδρίτη, μετά από κάλεσμα της CGT και άλλων συνδικάτων, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις της κυβέρνησης Θαπατέρο. Το υπουργείο Συγκοινωνιών χρηματοδοτεί κυρίως τα τρένα υψηλής ταχύτητας, για να διασφαλίσει τα συμβόλαια των κατασκευαστικών πολυεθνικών, ενώ αμελεί τον συμβατικό σιδηρόδρομο και δεν καλύπτει πολλές βασικές ανάγκες του πληθυσμού. Οι θέσεις εργασίας στις μεταφορές μειώνονται δραματικά, πχ. το 7% του προσωπικού στο αεροδρόμιο της Μαδρίτης έχει απολυθεί μέσω της μη ανανέωσης των συμβάσεών του.

ΙΝΔΙΑ

9 εργαζόμενοι σε εργοστάσιο της Allied Nippon στο Σαχίμπαντ, βιομηχανική περιοχή κοντά στο Νέο Δελχί, συνελήφθησαν για «ανταρσία εναντίον ενός εκ των διευθυντών με αποτέλεσμα τη δολοφονία του». Οι εργαζόμενοι σε αυτό το εργοστάσιο πάλευαν εδώ και μήνες για τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων συναδέλφων τους, για την επαναπρόσληψη 7 απολυμένων και για την καταβολή των κανονικών μισθών τους. Οι πέντε διευθυντές προσπαθούσαν να διαλύσουν το επιχειρησιακό σωματείο που οργάνωνε τον αγώνα, με οπλισμένους μπράβους να περιπολούν στους χώρους, να χτυπούν και να τρομοκρατούν τους εργάτες. Στις 13/11, σε μια διαδήλωση 400 εργατών, ένας από τους ιδιοκτήτες πυροβόλησε 4-5 φορές εναντίον ενός εργάτη. Οι συνάδελφοί του δεν κρατήθηκαν, του όρμησαν και τον ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου. Εννιά απ' αυτούς συνελήφθησαν, με τα ΜΜΕ να υφούνται για «προσχεδιασμένη επίθεση», ενώ κανείς επιχειρηματίας δεν τιμωρείται για τα καθημερινά «εργατικά ατυχήματα». Ειδικά στους πολυεθνικούς κολοσσούς ή στους προμηθευτές τους, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν ένα καθεστώς τρομοκρατίας. Οι 3.500 εργαζόμενοι στη BYD Electronics, που δουλεύουν 12 ώρες την ημέρα για 121 δολάρια το μήνα, πραγματοποίησαν απεργίες τον Οκτώβριο για να αναγνωριστεί το σωματείο τους. Στη Foxconn India, συνελήφθησαν 319 (!) από τους εργαζόμενους -που δουλεύουν με 106 δολάρια το μήνα-, επειδή συμμετείχαν σε απεργία τον Σεπτέμβριο και δίνονται ποινικά από την εργοδοσία.

Αιτή: Εκλογές εν μέσω επιδημίας χολέρας

Εναν σχεδόν χρόνο μετά τον καταστροφικό σεισμό στην Αιτή -που κόστισε τη ζωή σε 300.000 ανθρώπους και κατέστρεψε κάθε δημόσια και ιδιωτική υποδομή- τίποτα σχεδόν δεν έχει γίνει για τη βελτίωση της ζωής των κατοίκων. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι εξακολουθούν να ζουν σε προχειροφτιαγμένα, ελεεινά παραπήγματα και οι ελλείψεις σε τρόφιμα, πόσιμο νερό και αγαθά πρώτης ανάγκης εξακολουθούν να είναι μεγάλες. Σ' αυτή την άθλια κατάσταση ήρθε να προστεθεί τους τελευταίους δύο μήνες το ξέσπασμα επιδημίας χολέρας.

Η Αιτή δεν είχε κατορθώσει ποτέ να αποκτήσει ένα ολοκληρωμένο εθνικό δίκτυο ύδρευσης και αποχέτευσης. Η Τράπεζα Αμερικανικής Ανάπτυξης (IDB) είχε εγκρίνει ένα δάνειο 54 εκατομμυρίων δολαρίων με το οποίο η κυβέρνηση της Αιτής θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την κατασκευή του δικτύου. Μετά τις εκλογές του 2000, όταν πρόεδρος της χώρας εκλέχτηκε ο Ζαν-Μπερτράντ Αριστίντ, οι ΗΠΑ μπλόκαραν το δάνειο καθώς και κάθε άλλη βοήθεια προς τη χώρα, για να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνηση -και το κατάφεραν. Το 2004, ο Αριστίντ ανατράπηκε με πραξικόπημα που στήριξαν οι ιμπεριαλιστές και κατέφυγε εξόριστος στην Αφρική.

Μετά τον σεισμό και μέσα στις συνθήκες που διαμορφώθηκαν, ήταν αναμενόμενο το ξέσπασμα μιας επιδημικής ασθένειας. Σε λιγότερο από δύο μήνες 2.000 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους, ενώ ακόμα 80.000 έχουν νοσήσει. Χωρίς φάρμακα, ιατρικό προσωπικό και υγειονομικές υποδομές το μέλλον διαγράφεται δυσσιώνο και οι προβλέψεις των διεθνών οργανισμών μιλούν για ένα εκατομμύριο ασθενείς και για 10.000 νεκρούς.

Το ξέσπασμα της επιδημίας ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Δεκάδες χιλιάδες εξαγριωμένος κόσμος κατέβηκε σε διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα και επιτέθηκε σε αστυνομικές και κυβερνητικές εγκαταστάσεις. Κυρίως όμως στράφηκε εναντίον του «στρατού κατοχής» που βρίσκεται στη χώρα για... «ανθρωπιστικούς» λόγους, και είναι υπεύθυνος για την εμφάνιση της χολέρας, για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας. Η απάντηση της αστυνομίας και των στρατευμάτων του ΟΗΕ ήταν καταστολή με σφαίρες και χημικά αέρια.

Η Αιτή αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της αποτυχίας της πολιτικής των ιμπεριαλιστών και των διεθνών οργανισμών τους. Αμέσως μετά τον σεισμό οι ιμπεριαλιστικές χώρες (ΗΠΑ, Γαλλία, Καναδάς και ΕΕ) και η Βραζιλία, έσπευσαν να επέμβουν στη χώρα στέλνοντας στρατεύματα με την κάλυψη του ΟΗΕ

και μαζί τους συνέρρευσε πλήθος απεσταλμένων. Στόχος τους είναι η πλήρης υποταγή της χώρας στα συμφέροντά τους, δηλαδή από τη μία η συνέχιση της απομύζησης κάθε πλούτου της χώρας για να αποπληρώνονται τα άδικα και δυσβάστακτα δάνεια που της έχουν φορτώσει, και από την άλλη η μετατροπή όλων των κατοίκων σε πιο φθινό εργατικό δυναμικό για τις πολυεθνικές τους. Κάθε προσπάθεια για παροχή βοήθειας είτε σε αγαθά ή στη δημιουργία βασικών υποδομών προσέκρουσε στις αντιδράσεις των ιμπεριαλιστών. Η στρατιωτική δύναμη των κυανοκράνων σε συνεργασία με τις ντόπιες δυνάμεις καταστολής προσπάθησαν να ελέγξουν τους χιλιάδες των απελπισμένων εκφοβιζόντάς τους. Το μόνο μέλημα των ιμπεριαλιστών ήταν η διεξαγωγή μεθοδευμένων και ελεγχόμενων εκλογών για τη δημιουργία μιας κυβέρνησης που θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους.

Οι εκλογές ορίστηκαν για τις 28 Νοέμβρη για την εκλογή προέδρου και Κοινοβουλίου. Αμέσως έγινε φανερό για τι είδους εκλογές επρόκειτο. Το πιο δημοφιλές κόμμα, Fanmi Lavalas, του πρώην προέδρου Ζαν-Μπερτράντ Αριστίντ αποκλείστηκε από τη διαδικασία. Παράτηρητες διεθνών οργανισμών έκαναν λόγο για νοθεία, διαγραφή ψηφοφύλων από τους εκλογικούς καταλόγους και πλήθος παρανομιών. Οι 12 από τους

18 υποψηφίους έκαναν καταγγελίες για εκτεταμένη έκτακτη νοθεία και κάλεσαν την Εκλογική Επιτροπή να ακυρώσει το αποτέλεσμα και να κηρύξει τη διεξαγωγή νέων εκλογών. Χιλιάδες κόσμος κατέβηκε σε διαδηλώσεις ζητώντας την ακύρωση των εκλογών. Η Εκλογική Επιτροπή, που θεωρείται όργανο των ιμπεριαλιστών, αν και παραδέχτηκε την ύπαρξη «προβλημάτων» επικύρωσε το αποτέλεσμα. Οι ΗΠΑ, ο Καναδάς και η ΕΕ έσπευσαν να δηλώσουν την ικανοποίησή τους για το αποτέλεσμα και να πιέσουν για τη διεξαγωγή δεύτερου γύρου. Τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου θα ανακοινωθούν μετά τις 5 Δεκεμβρή ενώ ο δεύτερος γύρος ορίστηκε να διεξαχθεί στις 16 Ιανουαρίου.

Στην Αιτή κανείς δεν περιμένει από τις εκλογές να φέρουν ουσιαστική βελτίωση της κατάστασης. Οι εκατοντάδες χιλιάδες των αθλίων είναι αγανακτισμένοι και οργισμένοι με την αποτυχία της διεθνούς βοήθειας και την κατοχή της χώρας από ξένα στρατεύματα. Η μόνη κατεύθυνση προς την οποία μπορούν να κινηθούν είναι η οργάνωση των αγώνων για την εκδίωξη των ξένων στρατευμάτων, την παροχή ουσιαστικής βοήθειας από το διεθνές εργατικό κίνημα και διάφορες χώρες, και την ανοικοδόμηση της χώρας σύμφωνα με τις ανάγκες τους και όπως οι ίδιοι θα αποφασίσουν.

M.A.

Βολιβία: Η κυβέρνηση Μοράλες θωρακίζει την κοινωνική ασφάλιση

Σε μια ακόμα εξαιρετικά σημαντική μεταρρύθμιση προς όφελος των εργαζόμενων μαζών της Βολιβίας προχώρησε η προοδευτική κυβέρνηση του Έβο Μοράλες. Έστω και με απαράδεκτη καθυστέρηση, μετά από τέσσερα χρόνια διαπραγματεύσεων με τα συνδικάτα, το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης γίνεται δημόσιο. Ένας νέος ενιαίος κρατικός φορέας ασφάλισης θα αρχίσει από το 2011 να αντικαθιστά τα ταμεία Prevision και Futuro, που ανήκουν στην ισπανική εταιρία BBVA και την ελβετική Zurich Financial Services αντίστοιχα και στα οποία ασφαλιζονται μέχρι σήμερα περίπου 1,3 εκατομμύρια εργαζόμενοι. Επιπλέον, το όριο ηλικίας μειώνεται από τα 65 στα 58 έτη ασφάλισης, ενώ για τις μητέρες και για τους εργαζόμενους σε ορυχεία και άλλες βαριές εργασίες τα όρια θα είναι ακόμη χαμηλότερα. Παράλληλα, διασφαλίζεται το επίδομα ύψους 340 δολαρίων το χρόνο που λαμβάνουν όλοι οι ηλικιωμένοι που δεν είχαν ασφαλιστεί ποτέ στη ζωή τους. Ενδεικτικό για τη βαρβαρότητα του προηγούμενου συστήματος «ασφάλισης» είναι ότι, λόγω της φτώχειας και των άσχημων συνθηκών διαβίωσης, το προσδόκιμο ζωής στη Βολιβία δεν ξεπερνά τα 66 χρόνια! Καθώς μάλιστα η μεγάλη πλειονότητα του πληθυσμού είναι ανασφάλιστοι, η σύνταξη ήταν ουσιαστικά ένα «προνόμιο» για πολύ λίγους.

Η ασφαλιστική μεταρρύθμιση στη Βολιβία αποδεικνύει με τον πιο σαφή τρόπο ότι η παροχή φτηνών και ποιοτι-

κών κοινωνικών υπηρεσιών και δικαιωμάτων στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα είναι πολιτικό θέμα. Την ίδια στιγμή που η ιδιωτικοποίηση και διάλυση των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης είναι βασικός στόχος των καπιταλιστικών κυβερνήσεων και η Ευρωπαϊκή Ένωση προωθεί άμεσα την αύξηση των ορίων ηλικίας στα 67 και στα 70 χρόνια ή και ακόμα παραπάνω, μια φτωχή χώρα και η αριστερή της κυβέρνηση κινούνται σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση.

Η Βολιβία είναι ένα από τα προπύργια της επαναστατικής διαδικασίας που βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ και μια δεκαετία περίπου στη Λατινική Αμερική. Κορυφαίες στιγμές του εξαιρετικά μαζικού και μαχητικού κινήματός της ήταν οι εξεγέρσεις του 2003 και του 2005, που ανέτρεψαν τις διεφθαρμένες κυβερνήσεις των Λοσάδα και Μέσα αντίστοιχα και απέτρεψαν το ξεπούλημα όσων είχαν απομείνει από τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας στο ξένο κεφάλαιο. Μέσα από αυτούς τους αγώνες αναδείχθηκε ο Μοράλες, ως ηγέτης των ινδιάνων καλλιεργητών κόκας («κοκαλέρος»), και δημιουργήθηκε το κόμμα του, το MAS (Κίνημα προς το σοσιαλισμό). Η τεράστια μετατόπιση στον ταξικό συσχετισμό δυνάμεων οδήγησε στην εκλογή του Μοράλες στο προεδρικό αξίωμα το 2005, ενώ το Δεκέμβρη του 2009 επανεξελέγη με το συντριπτικό 63%. Ωστόσο, ήδη από την περίοδο των εξεγέρσεων η πολιτική του περιοριζόταν στις σταδιακές και ειρηνικές μεταρρυθμίσεις και στη διασφάλιση της εθνικής ανεξαρ-

τησίας. Έτσι, η κυβέρνηση του Μοράλες δεν ικανοποίησε πλήρως τις προσδοκίες και τις διεκδικήσεις των μαζών και στις περισσότερες περιπτώσεις επεδίωκε έναν συμβιβασμό με τη ντόπια ολιγαρχία και το ξένο κεφάλαιο. Το 2008 η αστική τάξη και οι γαιοκτήμονες των τεσσάρων ανατολικών επαρχιών, που είναι οι πλουσιότερες της Βολιβίας, εξαπέλυσαν συμμορίες τραμπούκων ενάντια στους εργαζόμενους και τους φτωχούς αγρότες, ενώ παράλληλα αμφισβήτησαν έμπρακτα τη δικαιοδοσία της κεντρικής διοίκησης στις περιοχές τους και απείλησαν με απόσχιση. Οι φτωχές μάζες, τόσο στις επαρχίες αυτές όσο και στο Ελ Άλτο και την Κοτσαμπάμπα, που είναι τα προπύργια του λαϊκού κινήματος και του ίδιου του MAS, από την αρχή έδειξαν τις διαθέσεις τους να παλέψουν ακόμα και ενόπια ενάντια στην αντίδραση. Παρόλα αυτά, ο Μοράλες αρνήθηκε να τις εξοπλίσει και να οργανώσει την αντίστασή τους και δεν έκανε καμία προσπάθεια να τσακίσει το αποσχιστικό κίνημα, αλλά κατέληξε σε έναν προσωρινό συμβιβασμό με τους αντιδραστικούς, με τη μεσολάβηση της Βραζιλίας.

Ωστόσο, θα ήταν λάθος να υποτιμήσει κανείς τη σημασία των μεταρρυθμίσεων του Μοράλες, σε μια χώρα όπου ο λαός ζούσε για αιώνες μέσα στο σκοτάδι και την απόλυτη φτώχεια και σε μια εποχή που η λαίλαπα της κρίσης και του νεοφιλελευθερισμού σαρώνει τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων σε όλο τον κόσμο. Στα πέντε χρόνια που κυβερνά τη Βολιβία, το MAS έχει

υλοποιήσει ένα εκτεταμένο πρόγραμμα κρατικοποιήσεων, που περιλαμβάνει τους τομείς του πετρελαίου, του φυσικού αερίου, της ηλεκτρικής ενέργειας και όλων των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας. Κάτω και από την πίεση του κινήματος, ο Μοράλες έχει διαμηνύσει σε όλες τις ξένες εταιρίες που δραστηριοποιούνται στη Βολιβία να υπογράψουν νέα συμβόλαια, με τα οποία θα δέχονται τον κρατικό έλεγχο, ειδάλλως να εγκαταλείψουν τη χώρα. Την Πρωτομαγιά, η κυβέρνηση ανακοίνωσε την κρατικοποίηση τεσσάρων ακόμα εταιριών ηλεκτρικής ενέργειας, μεταξύ των οποίων και της Guaracachi, θυγατρικής της βρετανικής εταιρίας Rurelec PLC, που είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός ηλεκτρισμού στη Βολιβία. Παράλληλα, απέρριψε την απαίτηση της Rurelec για αποζημίωση.

Παρόλα αυτά, όσο ο αστικός κρατικός μηχανισμός παραμένει άθικτος, οι κατακτήσεις της επαναστατικής διαδικασίας και οι εργαζόμενες μάζες της Βολιβίας διατρέχουν θανάσιμο κίνδυνο. Αυτό που λείπει είναι μια επαναστατική ηγεσία και ένα επαναστατικό πρόγραμμα για τον εξοπλισμό των μαζών, το τσάκισμα της ντόπιας και ξένης αντίδρασης, την απαλλοτρίωση του κεφαλαίου και των τσιφλικιών, που θα ανοίξει το δρόμο για το θρίαμβο του σοσιαλισμού στη Βολιβία και σε όλη τη Λατινική Αμερική.

■ Γιάννης Χαλάς

Δημόσιες Κοινωνικές Υπηρεσίες για όλους

■ Σταύρος Σκεύος

Ολοκληρώνεται σ' αυτό το φύλλο η σειρά άρθρων της Εργατικής Πάλης πάνω σε βασικά ζητήματα ενός προγράμματος σωτηρίας από την κρίση.

Οι «κοινωνικές υπηρεσίες» αποτελούν μια από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Τα δημόσια συστήματα Κοινωνικής Ασφάλισης, Υγείας-Πρόνοιας και Παιδείας, τα Ταμεία Ανεργίας, οι δημόσιοι οργανισμοί συγκοινωνιών, ύδρευσης, ηλεκτρισμού, καθαριότητας κλπ. δεν είναι τίποτα λιγότερο από τη **βάση του σύγχρονου βιοτικού επιπέδου**. Τα ελάχιστα στάνταρτ, που θεωρούνταν μέχρι σήμερα λίγο ως πολύ δεδομένα για το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού, παρά τις διαρκείς περικοπές, υποβάθμιση, ιδιωτικοποίηση κλπ. τα τελευταία είκοσι χρόνια λόγω της κρίσης και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

«Κοινωνικό Κράτος» και Ταξική Πάλη

Μεταπολεμικά, η επέκταση αυτών των υπηρεσιών επέτρεψε να καλλιεργηθεί ο μύθος του «κοινωνικού κράτους». Για την αστική τάξη και τους ιδεολόγους της, ήταν μια απόδειξη ότι ο καπιταλισμός έγινε πιο δίκαιος και ανθρωπίνος, αφήνοντας πίσω του τις φρίκες προηγούμενων δεκαετιών.

Είναι αλήθεια ότι αυτή η επέκταση έγινε κυρίως μέσα στο μακρύ κύμα ανάπτυξης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Η αστική τάξη μπορούσε ν' ανεχτεί την χρηματοδότηση των κοινωνικών υπηρεσιών, χωρίς ν' απειλείται το ποσοστό κέρδους. Και ακόμα την επεδίωκε, αφού είχε ανάγκη τη μαζική αναπαραγωγή μιας εργατικής δύναμης στις σύγχρονες συνθήκες εκμετάλλευσης. Αυτό πχ. σήμαινε ότι μια λαϊκή οικογένεια έπρεπε να έχει στοιχειώδη πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας, σχολεία, συγκοινωνίες κλπ. Η μαζική εισαγωγή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και η επέκταση των κρατικών υπηρεσιών απαιτούσαν ένα ειδικευμένο προσωπικό, οδηγώντας στη μαζικοποίηση της εκπαίδευσης. Ασφάλιση, συντάξεις και επιδόματα ανεργίας διατηρούσαν την κατανάλωση των μαζών σ' ένα ελάχιστο επίπεδα, υποβιβάζοντας τις περιοδικές κρίσεις σε πιο ήπιες «υφέσεις».

Για τα σοσιαλδημοκρατικά, σταλινικά και ευρωκομμουνιστικά κόμματα, αυτό ήταν το άλλοθι για την προδοσία της επανάστασης, την ολοένα βαθύτερη ενσωμάτωσή τους στο αστικό καθεστώς. Το πρόβλημα δεν ήταν οι κατακτήσεις καθ'αυτές, αλλά η παρουσίασή τους ως κατοχυρωμένων μια και για πάντα, η έλλειψη προετοιμασίας του εργατικού κινήματος για τη νέα κρίση που ωριμάζε, η προσαρμογή του στον αστικό κοινοβουλευτισμό.

Ήταν λοιπόν αυτό το βιοτικό επίπεδο φυσικός καρπός της καπιταλιστικής ανάπτυξης; Κάθε άλλο! Δεν είναι μόνο οι αι-

ματηροί αγώνες των εργαζομένων, ήδη από τον 19^ο αιώνα, με τους οποίους τελικά κατακτήθηκε. Χρειάστηκαν κυριολεκτικά ταξικοί σεισμοί, όπου η αστική τάξη ένωσε καυτή την ανάσα της σοσιαλιστικής επανάστασης, πριν αναζητήσει έναν τρόπο άσκησης της εξουσίας της που θα ενσωμάτωνε βασικές ανάγκες των μαζών. Δεν θα ήμασταν πολύ μακριά από την πραγματικότητα αν λέγαμε κάπως απλοϊκά ότι: δεν θα υπήρχαν ούτε τα σχολεία, νοσοκομεία και συντάξεις που έχουμε σήμερα, χωρίς την Οκτωβριανή Επανάσταση, χωρίς ο καπιταλισμός να τρανταχτεί στην Ελλάδα, την Ιταλία και τη Γαλλία στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, χωρίς τις επαναστάσεις σε Κίνα, Αλγερία, Κούβα και Βιετνάμ, χωρίς τον «Μάη του '68». **Οι προοδευτικές μεταρρυθμίσεις δεν είναι τελικά παρά το υποπροϊόν της επαναστατικής πάλης.**

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι αυτές οι υπηρεσίες χρηματοδοτούνται κατά μεγάλο μέρος από τους ίδιους τους μισθωτούς, μέσω των φόρων. Στην περίπτωση της Κοινωνικής Ασφάλισης, πρόκειται κατεξοχήν για λεφτά/κρατήσεις των εργαζομένων, ακόμα κι όταν μεταμφιέζονται ως «εργοδοτικές εισφορές» ή «κρατική συμμετοχή». Τέλος, δεν πρέπει να εξιδανικεύουμε το «κοινωνικό κράτος», που ακόμα και στις καλύτερες μέρες του είτε δεν ανταποκρινόταν στις λαϊκές ανάγκες και στις δυνατότητες που έδινε η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, είτε άφηνε εκτός κοινωνικά κομμάτια πολύ φτωχά, περιθωριοποιημένα κλπ.

Ιδιωτικοποιήσεις, Εξαθλίωση και Αστική Φιλανθρωπία

Σήμερα, η καπιταλιστική κρίση ηχεί ως πένθιμο εμβατήριο για τις δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες. Ιδιαίτερα στις πιο αδύναμες χώρες, όπως η Ελλάδα, όπου μάλιστα λόγω συγκεκριμένων ιστορικών συνθηκών η επέκταση αυτών των υπηρεσιών καθυστέρησε και πάντα υπολείπεται σε σχέση με τις προηγμένες ευρωπαϊκές χώρες.

Για τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις τους, κάθε ευρώ που χρηματοδο-

τεί τις κοινωνικές υπηρεσίες είναι «χαμένο» και πρέπει αντίθετα να κατευθυνθεί στις δικές τους τσέπες:

- Με απευθείας επιχορηγήσεις, φοροαπαλλαγές κλπ.

- «Απελευθερώνοντας» αυτές τις υπηρεσίες και μετατρέποντάς τις σε αγορές. Μόρφωση, υγεία, ασφάλιση, πρόσβαση στο νερό και το ηλεκτρικό κλπ. θέλουν να είναι εμπορεύματα, που κανείς θα αγοράζει όσο αντέχει το πορτοφόλι του.

Αυτό σημαίνει ριζική μείωση των κοινωνικών δαπανών, ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών/οργανισμών, λειτουργία τους με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια (αντί για τα δήθεν «αντιπαραγωγικά» κοινωνικά), αξιοποίηση κάθε δημόσιας περιουσίας προς όφελος του κεφαλαίου (πχ. συμπράξεις δημόσιου-ιδιωτικού τομέα). Γι' αυτό η λύσσα κάθε νεοφιλελεύθερου και κάθε «Τρόικας» ενάντια σε οτιδήποτε δημόσιο, από σιδηρόδρομους και λιμάνια, μέχρι ασφαλιστικά ταμεία, σχολεία και νοσοκομεία. Με άλλα λόγια: **η πλήρης ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών, η κατάρρευση τους ως τέτοιων, είναι απαραίτητη για να τονωθεί η συσσώρευση του κεφαλαίου**, στην προσπάθεια να βγει το σύστημα από την κρίση.

Οι δραματικές κοινωνικές συνέπειες δεν θα μπορούσαν βέβαια να συγκινησουν τη σημερινή μπουρζουαζία. Μια παρηκμασμένη τάξη, που αγωνιά να σώσει το καθεστώς της από την καταστροφική κρίση του, γιατί να έχει πρόβλημα επειδή παιδιά θα μείνουν αναλφάβητα ή άρρωστοι θα πεθαίνουν έξω από τις πανάκριβες ιδιωτικές κλινικές; Η μόνη «απάντησή» της, μάλιστα όλο και πιο ξεδιάντροπη, είναι η επιστροφή στη **φιλανθρωπία της «υψηλής κοινωνίας**». Που με το ένα χέρι τσακίζει την κοινωνία και με το άλλο «χρηματοδοτεί» (σχεδόν πάντα για να έχει φοροαπαλλαγές ή να ξεπλένει χρήμα) πτέρυγες νοσοκομείων, κινητά ιατρεία για τους άστεγους, υπολείμματα φαγητών και ρούχων για φτωχούς και μετανάστες... Ουάι Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές!

Με επίκεντρο τις ανάγκες μας

Για το προλεταριάτο, για την ηθική που εκπροσωπεί απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, οι δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες δεν είναι παρά τα ελάχιστα αγαθά όπου έχουν δικαίωμα όλοι, μια βάση για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας δίκαιης και ελεύθερης, που δεν νοείται και χωρίς την φροντίδα των πιο αδύναμων κοματιών του πληθυσμού. Αυτό το δικαίωμα θεμελιώνεται πάνω στο ότι οι εργαζόμενοι είναι οι μόνοι παραγωγοί του πλούτου και οι πρώτοι που πρέπει συλλογικά ν' απολαμβάνουν τους καρπούς της εργασίας τους.

Μια άλλη διαχείριση της οικονομίας δεν μπορεί επομένως παρά να προσπαθεί διαρκώς να επεκτείνει τις κοινωνικές υπηρεσίες, διασφαλίζοντας την ποιότητά τους, το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα τους. **Αυτή η κοινωνική αλληλεγγύη είναι και ένας από τους ισχυρότερους παράγοντες οικονομικής και πολιτιστικής προόδου**. Έτσι πχ. ένα αποκλειστικά δημόσιο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και υγείας, είναι το μόνο μέσο για να ξεριζωθεί η περιθωριοποίηση, φτωχοποίηση και εξαθλίωση που σήμερα εξαπλώνεται ραγδαία και που πάνω τους δεν μπορεί να στηριχτεί καμία ανάπτυξη. Μια αποκλειστικά δημόσια, μαζική εκπαίδευση είναι απαραίτητη για την παραγωγή/συντήρηση των τεχνικών γνώσεων, ειδικοτήτων κλπ. που θα στηρίξουν μια αποτελεσματική ανασυγκρότηση της οικονομίας.

Η πάλη για Δημόσιες Κοινωνικές Υπηρεσίες δεν σημαίνει απλά υπεράσπιση κάποιων «κεκτημένων», ούτε αφελή προσδοκία για θεαματικές κατακτήσεις στη σημερινή συγκυρία. Αφενός γιατί η ίδια η κρίση υπονομεύει την ύπαρξη τους (πχ. η μαζική ανεργία διαλύει τη βάση της κοινωνικής ασφάλισης). Αφετέρου γιατί η αστική τάξη δεν είναι διατεθειμένη να αποδεχτεί το παραμικρό κόστος χρηματοδότησής τους - αυτό θα σήμαινε ότι παραιτείται από την προσπάθεια ν' ανεβάσει το ποσοστό κέρδους, να τονώσει τη συσσώρευση του κεφαλαίου, να τσακίσει το εργατικό κίνημα. Αρκεί και μόνο να περιγράψουμε κάτι τέτοιο, για να καταλάβουμε ότι δεν πρόκειται να το κάνει, τουλάχιστον όχι «με το μαλακό»...

Πρακτικά, η πάλη αυτή πρέπει να πάρεται -και αυτό έχει αρχίσει- μορφές μαζικής ανταρσίας (άρνηση πληρωμής λογαριασμών, εισιτηρίων, διοδίων κλπ.) και οικοδόμησης δικτύων αλληλοβοήθειας, εργατικών κοινοτήτων για την αντιμετώπιση των άμεσων προβλημάτων επιβίωσης. Είναι πάλη για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης και της κοινωνίας με όρους του 21^{ου} αιώνα και όχι με όρους δουλοπάροικου. Ενάντια στην κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, στην αποσύνθεση της εργατικής τάξης και του κινήματός της. Για τη διεκδίκηση του πλούτου που εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε. Γίνεται έτσι αναπόσπαστο μέρος μιας σοσιαλιστικής διεξόδου από την κρίση.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ '44: Η ελληνική προδομένη επανάσταση

Με την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων κατοχής από την Ελλάδα το 1944, επιστρέφει στην Αθήνα η αυτοεξόριστη «κυβέρνηση του Καΐρου» και σχηματίζεται νέα κυβέρνηση «Εθνικής Ενότητας», υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου, στην οποία συμμετείχαν 4 υπουργοί του ΕΑΜ, όπως προβλεπόταν ήδη από τις προδοτικές συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας (Μάιος και Σεπτέμβριος 1944). Το ΕΑΜ (ΚΚΕ) είχε στα χέρια του την εξουσία στο μεγαλύτερο μέρος της Ελλάδας μετά την αποχώρηση των χιτλερικών δυνάμεων. Ωστόσο, αντί να προχωρήσει την υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης, επέλεξε να συμμετέχει στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας, για την ανοικοδόμηση του αστικού κράτους. Είχε ήδη προηγηθεί το μοίρασμα των Βαλκανίων σε ζώνες επιρροής ανάμεσα σε Στάλιν-Τσόρτσιλ και η Ελλάδα «έτυχε» να πέφτει στη σφαίρα επιρροής του αγγλικού ιμπεριαλισμού. Η ελληνική επανάσταση ήταν αντίθετη όχι απλά με την ηγεσία του ΚΚΕ, αλλά και με τη συμφωνία ιμπεριαλιστών-σταλινικής γραφειοκρατίας. Το ΚΚΕ πρόδωσε την ελληνική εργατική τάξη, στην καλύτερη της ευκαιρία να πάρει την εξουσία.

Η κυβέρνηση εθνικής ενότητας έθεσε αμέσως ζήτημα αποπλισμού των αντάρτικων δυνάμεων του ΕΛΑΣ, χωρίς ταυτόχρονο αποπλισμό της Ορεινής Ταξιαρχίας, του Ιερού Λόχου και του ΕΔΕΣ (στρατιωτικοί και αντάρτικοι σχηματισμοί που ελέγχονταν από τις αστικές δυνάμεις), που θα εντάσσονταν στο νέο εθνικό στρατό. Η ηγεσία του ΚΚΕ δέχτηκε τον αποπλισμό, υπό την προϋπόθεση να διαλυ-

θούν και να αποπλιστούν και οι υπόλοιπες μονάδες! Η κυβέρνηση Παπανδρέου ήταν υποτελής των βρετανών ιμπεριαλιστών, που ήθελαν να κυριαρχήσουν στην Ελλάδα και επεδίωξαν την άμεση σύγκρουση με το ΕΑΜ. Έτσι, ο άγγλος στρατηγός Σκόμπι αναλαμβάνει δράση την 1η Δεκεμβρίου, κηρύσσοντας στρατιωτικό νόμο και διατάζοντας τον ΕΛΑΣ να διαλυθεί μέχρι τις 10 Δεκεμβρίου. Ακολούθησε η παραίτηση όλων των υπουργών του ΕΑΜ από την κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Στις 3 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε συλλαλητήριο στην Αθήνα με τεράστια συμμετοχή. Σύντομα ο κλοιός της αστυνομίας έσπασε, αλλά η αστική τάξη επέλεξε να χτυπήσει με τα όπλα. Συνολικά σκοτώνονται 26 διαδηλωτές και τραυματίζονται πάνω από 100. Η μέρα αυτή ονομάστηκε «Ματωμένη Κυριακή». Την επομένη, 4 του Δεκεμβρη, είχε κηρυχθεί γενική απεργία, ενώ θα κηδεύονταν και τα θύματα της προηγούμενης μέρας. Ειρωνικά, στην κεφαλή της πορείας, μαυροφορεμένες νέες κρατούσαν ένα τεράστιο πανό που έγραφε: «ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ, ΔΙΑΛΕΓΕΙ Η ΤΙΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ Ή ΤΑ ΟΠΛΑ». Το σκηνικό της προηγούμενης μέρας επαναλαμβάνεται: οι διαδηλωτές δέχονται επίθεση από ένοπλους της ακροδεξιάς οργάνωσης Χ και αστυνομικούς, με τραγικό απολογισμό δεκάδες νεκρούς και τραυματίες.

Από εκείνη τη μέρα θα ξεκινήσει μια άνιση μάχη ανάμεσα στους άγγλους ιμπεριαλιστές και τα ντόπια τσιράκια τους απ' τη μια - και την εργατική τάξη της Αθήνας από την άλλη. Άνιση, όχι γιατί η εργατι-

κή τάξη δεν ήταν έτοιμη, έμπειρη ή οπλισμένη, αλλά γιατί η ηγεσία του ΚΚΕ συνέχιζε τις προδοτικές κινήσεις που υπονόμωσαν τη νίκη. Αρχικά οι αντάρτες σημείωσαν μεγάλες επιτυχίες, όπως π.χ. οι καταλήψεις αστυνομικών τμημάτων σε όλη την Αθήνα και τον Πειραιά. Σύντομα όμως ξέμειναν από πολεμοφόδια. Η ηγεσία του ΚΚΕ, ελπίζοντας σ' έναν συμβιβασμό της τελευταίας στιγμής με τους άγγλους ιμπεριαλιστές, δεν έβαζε στη μάχη τους χιλιάδες αντάρτες που περίμεναν λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα. Αντίθετα, στις 6 Δεκεμβρη, η ΚΕ του ΕΑΜ καλεί τις κυβερνήσεις των ΗΠΑ, της Μ. Βρετανίας και της Σοβιετικής Ένωσης να επέμβουν «για να πάψει το πυρ των βρετανικών στρατευμάτων εναντίον του αγωνιζόμενου ελληνικού λαού»!

Στις 24 Δεκεμβρίου, ο ίδιος ο Τσόρτσιλ έρχεται στην Αθήνα. Ο Παπανδρέου είχε παραιτηθεί και ο Τσόρτσιλ διορίζει αντιβασιλέα τον αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό, ο οποίος με τη σειρά του ορίζει νέο πρωθυπουργό τον Νικόλαο Πλαστήρα. Στο μεταξύ, ο ΕΛΑΣ είχε σχεδιάσει να ανατινάξει το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», όπου γινόταν η σύσκεψη της κυβέρνησης και των άγγλων, αλλά όταν η ηγεσία πληροφορήθηκε την παρουσία του Τσόρτσιλ στο ξενοδοχείο, ματαίωσε το σχέδιο!

Από 'δω και πέρα η στάση των άγγλων και της ντόπιας αστικής τάξης σκληραίνει. Ενισχύονται στρατιωτικά με νέες δυνάμεις και οι επιθέσεις τους γίνονται πιο σφοδρές. Εξαιτίας των επιλογών του ΚΚΕ, το μέτωπο των ανταρτών εξασθενεί. Στις αρχές Γενάρη υπογράφεται ανακωχή και ένα μήνα μετά υπογράφεται και η τελευταία

πράξη της σταλινικής προδοσίας, η συμφωνία της Βάρκιζας (12/2/1945). Η συνθήκη προέβλεπε τη διάλυση των αντάρτικων οργανώσεων, την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ μέσα σε δύο βδομάδες και την παραχώρηση αμνηστίας στην ηγεσία του ΕΑΜ. Όσοι αντάρτες αρνήθηκαν να δεχτούν τη συμφωνία κατέφυγαν στα βουνά, με αρχηγό τον Άρη Βελουχιώτη. Το ΕΑΜ τους αποκήρυξε αμέσως.

Να προσθέσουμε ότι κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών έδρασε και η οργάνωση του ΚΚΕ ΟΠΛΑ («Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών»), τα μέλη της οποίας δολοφονούσαν όποιον τολμούσε να διαφωνεί με τα προδοτικά λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ, μεταξύ των οποίων και πολλούς Τροτσκιστές.

Τα Δεκεμβριανά ήταν μια ζωντανή εξέγερση, μια εν δυνάμει επανάσταση, η οποία όμως προδόθηκε από την σταλινική ηγεσία, όπως και τόσες άλλες σ' ολόκληρο τον κόσμο.

■ Μαρία Χριστοφή

2 χρόνια από την έκρηξη του Δεκεμβρη 2008

«Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, ήταν η ερώτηση». Το σύνθημα αυτό μας υποδεικνύει πως να προσεγγίσουμε την κοινωνική έκρηξη του Δεκεμβρη του '08 δύο χρόνια μετά. Όποιος δεν αποφεύγει την αλήθεια, αποδίδοντας την εξέγερση μόνο στην κρατική δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου, βρίσκεται αναπόφευκτα μπροστά στο ερώτημα πως θα προετοιμάσουμε και θα οργανώσουμε αποτελεσματικότερα τις επόμενες εξεγέρσεις, που αναπόδραστα θα έρθουν. Γιατί αν ο Δεκέμβρης φύτρωσε πάνω στο έδαφος της μαύρης εργασίας, της ανεργίας, της άθλιας εκμετάλλευσης των μεταναστών, των σχολικών κολαστηρίων, της εντεινόμενης κρατικής καταστολής, σήμερα, έπειτα από την όξυνση της κρίσης, της επίθεσης ΠΑΣΟΚ-Τρόικας και της επερχόμενης χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, το έδαφος έχει γίνει και γίνεται χωράφι καλοποτισμένο και λιπασμένο.

Καταρχάς ήταν η εξέγερση μιας νεολαίας δίχως μέλλον ή που το μέλλον της συμπυκνώνεται στις λέξεις υλική και ηθική εξαθλίωση. Το φόρτο του αγώνα σηκώσαν κατά κύριο λόγο οι μαθητές, κομμάτια φοιτητών και νέων εργαζόμενων. Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν και αρκετοί μετανάστες, κυρίως σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Οι παλιότεροι εργαζόμενοι, λόγω του πρωτοφανούς εκρηκτικού ρυθμού των γεγονότων και της ποταπής στάσης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, έμειναν αμέτοχοι (με εξαίρεση κάπως τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση), παρακολουθώντας όμως με συμπάθεια και

συμπάρασταση (χειροκροτήματα, φυγάδευση σε σπίτια νέων κυνηγημένων από τα ΜΑΤ κλπ.).

Η οργή και η εξεγερτική διάθεση εκφράστηκε ποικιλοτρόπως, όχι μόνο με παραδοσιακά μέσα πάλης αλλά και με πρακτικές που ήταν μέχρι τότε ξεχασμένες και περιθωριοποιημένες. Οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ εξαπλώθηκαν εν μια νυκτί σε όλη την Ελλάδα, στήθηκαν οδοφράγματα στις μεγάλες πόλεις, έγιναν επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων (δημαρχεία, πολιτιστικά κέντρα, ραδιοσταθμοί, τηλεοπτικοί σταθμοί), καθιστικές διαμαρτυρίες. Πρακτικές που διέλυαν και απορύθμιζαν τη «κανονική» ζωή των αστικών κέντρων. Στα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε τους συμβολικούς εμπρησμούς συμβόλων της κρατικής και οικονομικής εξουσίας, από τράπεζες μέχρι το περίφημο χριστουγεννιάτικο δέντρο της πλατείας Συντάγματος.

Η δυναμική του ξεσπάσματος ήταν μεγάλη. Όχι μόνο η ζωτικότητα και η ορμή του ήταν πρωτόγνωρη σε σχέση με προηγούμενα κινήματα, η συμμετοχή στα συλλαλητήρια παρόμοια μ' αυτή άλλων κινήματων, η διάρκειά του κοντά τρεις εβδομάδες, αλλά ακόμα η επαναφορά όλων των παραπάνω πρακτικών και η διοχέτευση αυτής της δυναμικής στο κίνημα αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα, έδειξαν τις δυνατότητες που υπήρχαν. Όστε από μια κοινωνική έκρηξη να περάσει σ' ένα ανώτερο επίπεδο και να γίνει μια γενική εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση των «βατοπεδινών», της «ζαρντινιέρας», των αθρόων ιδι-

ωτικοποιήσεων και αντεργατικών μέτρων, των ρατσιστικών πογκρόμ.

Το αποδεικνύει και η πανευρωπαϊκή και ακόμα παγκόσμια απήχηση του «Δεκέμβρη», που τρώαξε τις αστικές τάξεις και τα επιτελεία τους με μια πιθανή εξαπλώσή του, υποχρεώνοντάς τους ακόμα και να οπισθοχωρήσουν προσωρινά σε κάποια από τα σχέδιά τους.

Οι αδυναμίες της έκρηξης-κινήματος, που δυσχέραναν την περαιτέρω αναπτύξη του ήταν η μη δημιουργία οργάνων αυτοοργάνωσης με κεντρικά συντονιστικά στις πόλεις και πανελλαδικά, που να ενώνει όλα τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια (μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους). Η αδυναμία να ξεπεραστεί στην πράξη η άθλια στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και η έλλειψη μιας πολιτικής που να βοηθάει να τραβηχτούν στον αγώνα και όσα κομμάτια εργαζόμενων ήθελαν αλλά δεν έβρισκαν κανάλια οργάνωσης και συμπόρευσης με το κίνημα. Τέλος, η αδυναμία να επικεντρωθεί το κίνημα σε ορισμένα κοινά και ενοποιητικά αιτήματα, κυρίως λόγω της άρνησης κομματιών του -ιδιαίτερα των αναρχικών- να στοχεύουν στην πτώση της κυβέρνησης Καραμανλή.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι το σύνολο σχεδόν των οργανωμένων πολιτικών δυνάμεων, ακόμα και της Άκρας Αριστεράς, είτε αιφνιδιάστηκαν, είτε είχαν μια εντελώς ακατάλληλη πολιτική, μακριά από τις ανάγκες του κινήματος. Πρακτικά η Άκρα Αριστερά δεν μπόρεσε να κάνει κάτι περισσότερο από το να σηκώσει στις πλάτες της την απεργιακή συγκέντρωση

στις 10 Δεκεμβρη, που πανικόβλητη εγκατέλειπε άρον-άρον η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η στάση της Άκρας Αριστεράς απέναντι στα γεγονότα είχε και αρκετά διαφορούμενα σημεία, που ξεκινούν από μια σοβαρότατη υποτίμηση του αυθόρμητου και της συγκρουσιακής τάσης (στο όνομα μιας αφηρημένης «πολιτικοποίησης», που θύμιζε αρκετά μια εκλογική λογική) και στη χειρότερη περίπτωση φτάνουν μέχρι την αναπαραγωγή μιας φοβικής προβοκατορολογίας. Ούτε λόγος βέβαια δεν μπορεί να γίνει για την στάση του ΚΚΕ, που έντρομο -όπως και μπροστά σε ό,τι ριζοσπαστικό δεν ελέγχε- έκανε τεμενάδες νομιμοφροσύνης στο αστικό καθεστώς.

Ο «Δεκέμβρης», με όλες τις αδυναμίες του, ήταν ένας σταθμός του κινήματος. Όχι μόνο για τα νέα χαρακτηριστικά που είχε, αλλά γιατί ξεγύμνωσε το ρόλο της αστυνομίας, ενώ δημιούργησε και ένα πρώτο «αντίπαλο δέος» απέναντι στο κρατικό μονοπώλιο της βίας. Οξύνει την πολιτική κρίση της ΝΔ, καθιστώντας την κυβέρνησή της ετοιμόρροπο κτίριο. Χιλιάδες κόσμου απέκτησαν ριζοσπαστικές εμπειρίες, όλα τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα ήρθαν απότομα στο προσκήνιο. Έσπασε τη βιτρίνα της κοινωνικά ήρεμης και ταξικά φιλιωμένης κοινωνίας, προμηνύοντας τον ολοκληρωτικό πόλεμο που αργότερα κηρύχθηκε και επίσημα με το δοσιλογικό κάλεσμα της Τρόικας από το ΠΑΣΟΚ. Ήταν η πρόγευση των μεγάλων αγώνων και εξεγέρσεων, που έχουμε μπροστά μας, ώστε να σώσουμε τις ζωές μας από την βαρβαρότητα του καπιταλισμού, να ανοίξουμε τον δρόμο για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

ΗΠΑ, Κίνα και δικτατορικό καθεστώς της Β. Κορέας Προετοιμάζουν νέους πολέμους

■ Κώστας Δικαίος

Ο βομβαρδισμός του νησιού Γεονγκπισόνγκ, που βρίσκεται στα αμφισβητούμενα σύνορα Βορείου και Νοτίου Κορέας, από το πολιτικοστρατιωτικό καθεστώς της Πιονγκ Γιανγκ τον περασμένο μήνα, ήρθε να προστεθεί σε αρκετά συνοριακά επεισόδια μεταξύ των δύο χωρών τα τελευταία χρόνια, με σημαντικότερο τη βύθιση του νοτιοκορεάτικου πολεμικού πλοίου Cheonan πιθανότατα από торπίλη βορειοκορεάτικου υποβρυχίου (η Πιονγκ Γιανγκ αρνείται τη συμμετοχή της στο επεισόδιο) τον περασμένο Μάρτιο!

Όλα αυτά τα επεισόδια, μαζί με την απειλή από τη μεριά της Β. Κορέας για την κατασκευή και χρήση πυρηνικών όπλων (δύο πυρηνικές δοκιμές -Οκτώβριος 2006, Μάιος 2009- μαζί με αρκετές δοκιμές βαλιστικών πυραύλων), αλλά και μαζί με την ένταξη της Β. Κορέας στον «άξονα του κακού» από τα γεράκια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού για την 11η Σεπτέμβρη, πράγμα που την καθιστούσε άμεσο στόχο των ιμπεριαλιστών μετά το Ιράν, δημιουργούν μια εκρηκτική κατάσταση στην περιοχή.

Ιμπεριαλιστών τότε είχε στόχο να εξασφαλίσει το προγεφύρωμά τους στην ασιατική ήπειρο σαν σφήνα στα πλευρά της κομμουνιστικής Κίνας ή και σαν βάση μελλοντικών επεμβάσεων στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου. Σήμερα εξακολουθεί να υπάρχει η σύγκρουση μεταξύ των δύο χωρών, αλλά βασίζεται σε διαφορετικούς λόγους. Ο πρώτος είναι και πάλι η αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ, ιμπεριαλιστών και Κίνας. Μια αντιπαράθεση που πλέον όμως δεν έχει τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης δυο διαφορετικών κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών συστημάτων, εκ των οποίων το ένα αυτονομαζόταν «σοσιαλιστικό», αλλά μοιάζει περισσότερο με «ενδοϊμπεριαλιστική» σύγκρουση ανάμεσα σε δυο ανταγωνιζόμενους καπιταλισμούς. Το πρόβλημα του ανταγωνισμού ανάμεσα στα καπιταλιστικά κέντρα στην εποχή μας είναι εξαιρετικά οξύ λόγω της κρίσης και ιδιαίτερα η Κίνα αποτελεί μια άμεση οικονομική απειλή για ΗΠΑ, ΕΕ και Ιαπωνία. Ο πόλεμος του Μπου ενάντια στον «άξονα του κακού» σε ό,τι αφορά την Β. Κορέα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια ευθεία απειλή ενάντια στην Κίνα, σε μια προσπάθεια των ΗΠΑ να ξανακερδίσουν

στάν και ανοιχτά τα μέτωπα τόσο στο Ιράν όσο και απέναντι στη Β. Κορέα. Είναι μάλιστα βέβαιο ότι η ανάδειξη μιας νέας ακροδεξιάς ηγεσίας στις ΗΠΑ (όπως έδειξαν οι πρόσφατες εκλογές) πιθανά να ανοίξει νέες πολεμικές συγκρούσεις - ή να τις ανοίξει ο ίδιος ο Ομπάμα για να διεμβολίσει την ακροδεξιά πτέρυγα.

Ο δεύτερος λόγος είναι το ίδιο το καθεστώς σε Κίνα και Β. Κορέα. Στον Ψυχρό Πόλεμο, τα δύο καθεστώτα, σταλινικά από τη φύση τους, απολάμβαναν την υποστήριξη των λαών τους, που μάλιστα προσέφεραν τεράστιες θυσίες για την υπεράσπιση του γραφειοκρατικού-εργατικού καθεστώτος απέναντι στις επιθέσεις του ιμπεριαλισμού.

Σήμερα τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Και αν στην Κίνα το καθεστώς έχει να αντιμετωπίσει την αντίθεση ανάμεσα στις καπιταλιστικές μεθόδους παραγωγής και κοινωνικές σχέσεις αφενός και στη συγκεκριμένη εξουσία του ΚΚ αφετέρου, στη Β. Κορέα το καθεστώς είναι εντελώς στον αέρα, χωρίς κανένα λαϊκό έρεισμα και στηρίζεται ακόμα πιο πολύ απ' ό,τι η Κίνα στις δικτατορικές μεθόδους διακυβέρνησης, στον στρατό και τις δυνάμεις ασφαλείας. Το καθεστώς στη Β. Κορέα αποτελεί ένα απομεινάρι του Ψυχρού Πολέμου, ένα σταλινικό απολίθωμα που ψυχοραγεί, μια οργουελιανή πολιτεία που λόγω της ασθένειας του «πατερούλη» Κιμ Γιονγκ Ιλ πρέπει να περάσει από την επώδυνη διαδικασία της μετάβασης σ' έναν άλλο ηγέτη (προαλείφεται ο γιος του Γιονγκ Ουν) χωρίς να διαταραχθούν οι ισορροπίες και τα συμφέροντα στη μιλιταριστική κλίκα που διευθύνει την χώρα. Η απομόνωση της Β. Κορέας, η αποκλειστική εμπορική, οικονομική και ενεργειακή της σχέση με την Κίνα, η οποία εξακολουθεί να την χρησιμοποιεί σαν προγεφύρωμα απέναντι στην επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών, έχουν οδηγήσει τη χώρα στη λιμοκτονία, με το προσδόκιμο ζωής να είναι 11,5 χρόνια μικρότερο απ' αυτό της Ν. Κορέας!

Η Β. Κορέα, μη μπορώντας να στηριχτεί σε καμία εθνική οικονομική βάση, χρειάζεται την στήριξη της Κίνας. Βλέπει όμως τους κινέζους εταίρους της να προσπαθούν να έρθουν σε συνενόηση

με τους ιμπεριαλιστές, σε μια προσπάθεια να βρεθεί ένα πλαίσιο που θα παρακάμπτει τον πόλεμο, αφού Κίνα, ΗΠΑ και ιμπεριαλιστές θα επιθυμούσαν μια λύση που θα διατηρούσε ανοικτή την τεράστια αγορά της Κίνας, χωρίς όμως να θίγονται τα συμφέροντα του καθενός.

Αυτό σημαίνει ότι η Κίνα θα μπορούσε να θυσιάσει κάποια στιγμή τη Β. Κορέα προκειμένου να εξασφαλίσει κάποια οφέλη από μια συνεννόηση με τους ιμπεριαλιστές. Αυτή η επιθανάτια αγωνία του καθεστώτος της Πιονγκ Γιανγκ το έχει οδηγήσει να προσπαθεί να βρει άλλα διαπραγματευτικά ατού, που θα την ανεξαρτητοποιούν από την Κίνα. Ενώ λοιπόν ο λαός πεθαίνει από την πείνα, το καθεστώς φτιάχνει πυρηνικά όπλα και εργοστάσια. Πρόσφατα μάλιστα καλέστηκε αμερικάνος πυρηνικός επιστήμονας, στον οποίο έδειξαν τις νέες -άγνωστες- εγκαταστάσεις τους παραγωγής σχάσιμου υλικού για την κατασκευή πυρηνικών βομβών. Επιθυμούν δε διακαώς να ξεφύγουν από το πλαίσιο διαλόγου των 6 χωρών στο οποίο συμμετέχουν (συμπεριλαμβάνει Κίνα και Ιαπωνία) και να διαπραγματευτούν απευθείας με τις ΗΠΑ! Το πυρηνικό πρόγραμμα προσφέρεται με αντάλλαγμα τη διατήρηση του καθεστώτος στην χώρα.

Ασφαλώς πρόκειται για φρούδες ελπίδες. Ο μόνος λόγος που παραμένει αυτό το καθεστώς στη θέση του είναι γιατί το διατηρεί η Κίνα. Και το διατηρεί γιατί παρά τις συμφωνίες και συνεννοήσεις με τους ιμπεριαλιστές, οι ΗΠΑ και η Ν. Κορέα διεξάγουν μέσα στο Δεκέμβριο ναυτικές ασκήσεις στην Κίτρινη θάλασσα, την οποία οι Κινέζοι θεωρούν δική τους. Γιατί είναι απολύτως βέβαιο ότι μακροπρόθεσμα η σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνα δεν μπορεί να αποφευχθεί στα πλαίσια του παγκόσμιου καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Γιατί είναι βέβαιο ότι νέοι πόλεμοι, σαν αποτέλεσμα της κρίσης, δεν θα αργήσουν να έρθουν - εκτός αν οι λαοί εξεγερθούν ενάντια στις ηγεσίες τους και ενάντια στους ιμπεριαλιστές. Μόνο το προλεταριάτο της Κίνας, της Κορέας και των ΗΠΑ μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο.

Η πολεμική αντιπαράθεση μεταξύ Β. και Ν. Κορέας ξεκινά περίπου έξι δεκαετίες πριν, με τον πόλεμο της Κορέας 1950-53 (δύο εκατομμύρια θύματα, μεταξύ των οποίων 100 έλληνες -η Ελλάδα είχε συμμετάσχει στην αποστολή των ιμπεριαλιστικών στρατευμάτων του ΟΗΕ- και ένας από τους γιους του Μάο!). Η επέμβαση των

την παγκόσμια οικονομική κυριαρχία χρησιμοποιώντας την στρατιωτική τους υπεροπλία!

Ο Ομπάμα, αν και έχει υποτίθεται αλλάξει την πολιτική των ΗΠΑ σε ό,τι αφορά την επιθετικότητα σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, ωστόσο διατηρεί αμείωτη την επέμβαση στο Αφγανι-